

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 6:

DEN OUPPNÅELIGA DRÖMMEN

En stor känsla av välbehag insvepte honom.

Medan han tittade ut över den fjärran värld han befann sig i ifrån Queen Cosmos yttre skrov kunde Cogo bara konstatera att denna stund var den första på mycket länge som han kände sig helt avslappnad och tillfreds. Prinsessan hade verkligen valt en fin värld för deras återförening.

Många gånger hade han beskådat de alla möjliga utsikter härifrån nosen på det stora skeppet. Men den här utsikten var nog en av de vackraste och mest harmoniska han kunde minnas, delvis kanske dock för att Cogo inte räknade den här gången med att hemska monster med ondskefulla avsikter skulle dyka upp när som helst. Att han kunde slappna av och inte förvänta sig ett anfall var utan tvekan det starkaste tecknet på det inre lugn som grep tag i honom. Det kändes skönt att låta detta lugn fånga honom.

Den här planeten var mycket lik Jorden i vegetation men här fanns endast djurliv, inga humanoider eller andra livsformer av samma höga intelligens. Därför var allt också så ostört, som en forntida Jord. Ju äldre han blev desto mer hade Cogo börjat uppskatta platser helt frånvarande av utveckling och teknik. Moder Natur var inte så dum ändå. När livet helt enkelt började innehålla för mycket maskiner och all den stress som de medförde så var det skönt att veta att det fortfarande fanns sådana här platser i galaxen att slappna av på och återfå balansen.

Det var en mycket fin plats de befann sig på. Runt den enorma äng som Queen Cosmos stod parkerad i växte en väldig skog nästan helt runt omkring och i fjärran kunde man skåda en fantastisk bergskedja höja sig mot skyn. Men rakt framför dem, bara några hundra meter bort, sträckte sig en underbar och stor insjö ut sig. Nu på sena eftermiddagen hade vinden börjat ebba ut och vattnet låg blankt som en spegelyta, nästan ingenting rubbade den. Trots den annalkande kvällen så kunde man fortfarande höra några fåglar sjunga runt omkring. Kvittrade de en sista gång inför de partners som de försökte imponera på eller sjung de helt enkelt god natt för den här gången? Hur som helst, deras kvitter fick Cogo att dra på mungiporna lite. De små liven bara påminde honom med sin sång om den dröm som han hade haft som ung grabb, att en dag få bli rymdpilot och fritt resa ute bland stjärnorna så att han skulle kunna uppleva äventyr, förändra galaxen och få uppleva vackra platser som den här.

Den drömmen var uppfylld nu. Han satt här nu och beskådade denna plats, nästan 30 000 ljusår ifrån Jorden. Han hade upplevt spänning och hans medverkan hade förändrat galaxen. Fast han hade aldrig kommit ända hit om det inte hade varit för den vackra flickan intill honom. Hon var den egentliga anledningen till varför Cogo kände sig så tillfreds.

Aurora satt ner tillsammans med honom på hans högra sida. De hade bestämt sig för att njuta av det vackra vädret och annalkande kvällen så de hade ordnat en liten picknick här ute på Queen Cosmos nos. Cogo hade redan innan de hade klivit ut på skrovet lagt märke till en detalj hos henne som han inte kunde minnas att han hade upplevt många gånger tidigare. Prinsessan hade tagit av sig sin hjälm och lämnat den ombord. Men hon hade inte ersatt hjälmen med någonting annat. Hennes långa, blonda hår var helt fritt. Han bar inte det diadem med den gröna kristallen som hon brukade när hon inte bar någon av sina hjälmar. Utan den gröna kristallen kunde hon inte utöva sina telepatiska förmågor, varken med galaxenergin eller mot honom om hon så skulle vilja. Inte för att han hade någon avsikt att förarga henne till den grad så att hon skulle vilja straffa honom som hon hade gjort flertal gånger i det förflutna men att se henne medvetet utan kristallen kändes både underligt och befriande på samma gång. Prinsessan verkade mer avslappnad hon också. Hon verkade mena allvar med att hon ville ta en paus ifrån sin plikt som Drottning av galaxen. Under deras tidigare resa till Great King hade hon haft ett officiellt uppdrag. Nu var hon här helt privat. Att avskärma sig tillfälligt ifrån hennes telepatiska förmågor var en tydlig markering ifrån hennes sida, en markering som Cogo beundrade. Skulle han själv kunna avstå ifrån sina egna förmågor som cyborg? Den frågan kändes nästan överklig. Nej, han skulle nog inte kunna avskilja sig ifrån sina speciella förmågor, de var en del av honom, del av hans personlighet. Men tanken slog honom när han såg henne nu, det kunde han inte förneka. Skulle livet bli så mycket annorlunda utan hans cyborgkrafter?

Cogo tittade på henne med stark intensitet. Hon var här och han var här hos henne! Det här var verklighet, inte någon av hans fantasier. Aurora var lika vacker som han alltid hade minns henne. Kanske var hon vackrare än någonsin. Hon var ingen flicka längre, hon var en ung kvinna. Galaxens ansvar hade inte bara tvingat henne att mogna ännu snabbare men det hade även gett henne ett mognare utseende. Hon var dock fortfarande otroligt söt i Cogos ögon, kanske för att han hade känt henne såpass länge nu och mindes när hon bara hade varit en skrajsen men bestämd artonåring som skulle ge sig av på detta farliga uppdrag. Men hon var ingen tonåring längre. Och Cogo tyckte mycket om den kvinna som hon hade mognat till. Var det möjligt att älska henne ännu mer än vad han redan tidigare gjorde?

Men Prinsessan var annorlunda på andra sätt också, sätt som inte kändes lika självklara. När deras resa till Great King hade börjat hade hon varit mycket frågvis och hon var en person som normalt älskade att samtala. Nu verkade Aurora snarare ganska tystlåten. Sedan hans ankomst hade de talats vid hela tiden men det kändes mer som om de mestadels pratade om allt om ingenting. Hon hade undrat hur han hade haft det hemma på Jorden men hon visade lite intresse att vilja prata om sig själv. Men själv hade Cogo inte varit ett mycket bättre exempel. Han hade noga undvikit att nämna den depression eller någon av hans hemiska mardrömmar som han hade genomlidit sedan de senast hade skiljts åt, han ville absolut inte göra henne ledsen. Kunde det vara så att hennes egen envisa tystnad berodde på att hon också hade saker som hon ville dölja eller undvika att prata om?

Dumheter! Hur kunde han ens komma på tanken? Vad skulle Prinsessan vilja dölja ifrån honom? Och av vilken anledning? Deras återförening var nervöst för dem båda, det var allt. Eller..?

Denna nervositet resulterade i att deras picknick blev en ganska tystlåten företeelse. Det mesta de talade om rörde sig om deras plikter och arbete, att labbet hemma på Jorden höll på att expandera och att befolkningen på Great King mer eller mindre hade återvänt. De båda hade börjat etablera sig i sina nya liv. Inga större detaljer nämndes, inte förrän de började prata minnen ifrån tiden innan de hade skiljts åt. Endast minnena ifrån resan till Great King kändes säkra nog att djupdyka i.

Trots det sa varken Cogo eller Aurora särskilt mycket. Det låg en uppenbart tryckt stämning över dem båda två. Men tystheten dem emellan var inte bara av ondo. Cogo uppskattade att han bara fick sitta här i hennes närhet och bara njuta av stunden, inga avbrott, inga störningar. Det var egentligen allt han någonsin hade begärt, att bara få träffa henne då och då. Att bara få finnas hos henne var allt han önskade, allt han behövde för att själv må bra. Mer än detta begärde han inte. Han önskade mer djupt inne men att bara få finnas i hennes närhet, även utan sagda ord, var tillräckligt. Men det hade inte alltid varit så här fridfullt. Tvärt om.

När han satt här och nu och endast betraktade henne medan hon, helt ovetandes om alla känslor som for runt inom honom, i sin tur beskådade utsikten över sjön, blev Cogo påmind om ett särskilt tillfälle under den långa resans gång till Great King då det hade varit allt annat än fridfullt. Han hade gjort en riktigt dum tabbe, en i raden av många. Inte alls avsiktligt men hans skuld var inte desto mindre för det. Den här tabben ångrade han riktigt ordentligt. Ingen hade lyckligtvis kommit till fysisk skada den här gången, det var inte den sortens tabbe det hade rört sig om den här gången, men skadan var inte desto mindre. Och Prinsessan hade verkligen blivit riktigt ledsen på honom, med all rätt. Han hade gjort henne rejält besviken, igen. Ändå ville Cogo minnas denna dag med stor uppskattning. Det hade varit ännu en dag då Prinsessan hade visat honom sin villkorlös godhet och förståelse. Och åter igen påmint honom om varför han älskade henne så mycket.

Varför han behövde henne så.

Det hela hade börjat under en förmiddag.

De hade precis återtagit sin resa mot Great King sedan de äntligen hade lyckats besegra både Jin Jin och Kin Kin för gott. De hade alla fyra varit ganska uppjagade efter dessa dramatiska händelser, speciellt eftersom Prinsessan hade råkat ganska illa ut den här gången. Hennes liv var inte längre i fara men hon hade fått ta emot mycket skada under Kin Kins tortyr. De ärr hon hade mottagit ifrån den elektriska piskan skulle försvinna med tiden men i denna stund led hon fortfarande av sviterna.

Fast kanske var det hennes tre följeslagare och livvakter som led allra mest av vad hon hade råkat ut för. Djorgo hade tagit ganska hårt vid sig av hennes tortyr eftersom han hade varit där och sett den och hört hennes gälla skrik i smärta. Och han hade tvingats vänta på rätt tillfälle innan han kunde rädda henne, men saken var den att Aurora aldrig skulle ha behövt genomlida detta i första taget. De alla tre skyllde på sig själva i tysthet för detta misslyckande. Cogo och Haka var lika uppgivna som Djorgo, de hade lämnat

Prinsessan oskyddad och hon hade blivit ett lätt byte. Det var ren tur egentligen att Prinsessan inte hade blivit dödad.

Haka däremot var nog den av dem som verkade gå vidare ifrån det inträffade snabbast. Tidigt hade han visat tecken på sin vanliga munterhet och definitivt hans oändliga aptit. Djorgo och Cogo hade dock förblivit tystlåtna ett tag till, och likaså Prinsessan. Att Djorgo led med henne via minnena var uppenbart. Men Cogo led med Prinsessan på ett helt annat sätt. Ett sätt som han inte kunde förklara. Det var som om han ibland, helt oväntat och från ingenstans, plötsligt bara kunde uppfatta hennes känslor. Han kände hennes rädsla ifrån minnena som om de hade varit hans egna. Hur kunde han det? Till skillnad ifrån Djorgo så hade han ju inte varit där. Men hennes rädsla och ångesten kom till honom i alla fall. Och framför allt kunde Cogo utan förvarning plötsligt känna en svidande smärta över kroppen. En smärta ifrån sår som sved och värkte medan de långsamt läkte. En smärta ifrån sår som inte var hans egna. De var Prinsessans.

Men hur var det möjligt för honom att fysiskt känna hennes skador?

Han hade aldrig fått svar på det. Det enda som Cogo hade vetat med säkerhet var att eftersom han uppsnappade hennes smärtor så visste han precis vad hon genomled. Prinsessan talade flertalet gånger om för dem att hon mådde bra och att hon hela tiden blev bättre. Men Cogo visste att det bara var halva sanningen. Hon ljög inte, det skulle Prinsessan aldrig göra, men hon undanhöll hur ont hon fortfarande egentligen hade. Hon ville inte oro dem och det kunde han förstå. Men att känna hennes lidande, att veta om det, var outhärdligt. Men han hade inget val än att tåga. Cogo ville varken väcka frågor eller hennes irritation genom att avslöja sin underliga hemlighet. Hur skulle han kunna förklara? Dessutom, Prinsessan skulle kanske känna sig generad om det visade sig att han visste hur det egentligen stod till, han fick ju ofrivilligt veta någonting som var privat för henne.

Denna tysta lidelse hade under dessa dagar gjort Cogo ganska grinig och trött. Hans tålmod sjönk i takt med att hans oro steg och eftersom resan hade flutit på utan incidenter för tillfället så höll han sig helst för sig själv när det var möjligt. Det enda han kunde göra var att vänta tills Prinsessans fysiska skador var helt läkta. Eller att dessa underliga förnimmelser slutade att komma till honom. När han visste helt säkert att hon mådde bra igen kunde han slappna av.

Men var ombord på detta skepp med denna besättning kunde han finna ro att kunna slappna av medan han väntade? Som Cogo hade vetat redan ifrån början, Queen Cosmos var inte stort nog när han behövde vara för sig själv. Ett faktum som Haka alltid, med samma imbecilla envishet, misslyckades med att begripa. Som just den här förmiddagen.

Det hade varit ännu en sömnlös natt, full av hemska snarkningar och annat oväsen som hade hindrat honom ifrån att sova. Cogo hade börjat vänja sig vid att ofta få sömnen avbruten av Haka men efter den senaste tidens händelser som hade lämnat honom trött och grinig hade hans begränsade tålmod träffat botten. Så därför hade Cogo dragit sig

tillbaka till sin koj följande förmiddag i hopp om att åtminstone nu, när Haka var uppe, att få ta igen lite förlorad sömn.

Han hade haft fel.

- "Cogo!"

Han hade varit precis på väg att äntligen somna när Haka hade rusat in i deras rum, glad i hågen och högljudd som vanligt. Och självklart berodde inte detta avbrott på att det gällde liv eller död, åh nej. Det var något triviale igen, som vanligt. Och inte hade Cogo blivit gladare av att Haka hade börjat dra i hans täcke.

- "Cogo, upp med dig så ska jag visa dig en sak! Du kommer inte att tro det!"

- "Var tyst med dig, Haka! Försvinn!" hade han muttrat tillbaka. - "Det är möjligt att du har sovit gott, men det har inte jag för du har snarkat så högt!"

Haka hade självklart inte förstått den uppenbara piken utan fortsatt envist.

- "Äh, kom igen nu, din sömntuta! Upp med dig så ska du få se..."

- "Jag är inte intresserad! Du höll mig vaken hela natten igen med ditt förbaskade snarkande. Om inga monster anfaller oss så låter du mig sova!"

Äntligen hade han fått tillbaka sitt täcke och drog det över sig helt.

- "Skyll dig själv, grinolle," hade han hört Haka muttra innan han äntligen blev lämnad ensam igen. Med täcket fortfarande draget över huvudet och med blicken mot väggen hade Cogo försökt åter igen att somna om. Men förgäves.

Det tydliga ljudet av att dörren gled upp och fotsteg som kom närmare hans koj hade fått Cogo att explodera på alla cylindrar. När skulle den där fetknoppen någonsin visa lite hänsyn!?

- "Kommer du tillbaka nu igen, din idiot!?"

Cogo hade varit så arg så han ville inte ens se åt honom. Det fick vara nog nu! Bara för att göra sin markering ännu tydligare för den fete fåntratten att fatta så drog han täcket bara ännu mer över huvudet. Hans vreda ord däremot kunde höras långt utanför rummet.

- "Är det din högsta önskan att hindra mig från att sova, eller? Du har stört mig tillräckligt! Måste jag trycka till trynet på dig för att få dig att fatta att jag vill vara ifred, dumskalle!? Ge dig av nu!"

Inget svar. Bara tystnad. Tills fotstegen hördes lämna rummet på nytt och dörren gled igen.

- "Äntligen!"

Hade Haka fattat den här gången? Förhoppningsvis men det var väl att hoppas för mycket. Cogo hade däremot varit alldeles för trött för att egentligen bry sig allt för mycket om den saken, att bara skälla ut Haka hade tagit på krafterna. Det var inte likt honom att vara så här trött. Hans oro för Prinsessan var verkligen enorm. När han hade slutit ögonen igen så gick hans tankar åter till henne i hopp om att hennes sår skulle läkas fort. Bara ett äkta monster kunde med att göra någon så vacker och godhjärtad som henne illa.

I samma stund hade dörren till rummet åter igen glidit upp.

- "Det var då själva..!"

Ilsket hade Cogo bitit ihop tänderna. Var han tvungen att bomma igen dörren helt bara för att få en liten stunds vila?

- "Varför är det en sådan trafik!?"

Irriterad hade han slängt av sig täcket och satt sig upp för att en gång för alla eskortera Haka ut härifrån och se till att han höll sig borta. Att binda fast honom vid matautomaten var det första som hade kommit upp i tankarna, det skulle väl ändå hålla Haka härifrån. Men det hade visat sig, så fort som Cogo hade vänt sig om mot dörren att det var inte alls Haka som hade kommit in.

- "Djorgo?"

Hans långa vän i den blå rustningen hade mött honom med en blick som Cogo nog aldrig skulle glömma. Det hade varit både chock och ilska i Djorgos ögon.

- "Vad är det?"

- "Var detta samma humör du just visade Prinsessan?"

- "Va?"

Hans brist på vetskap och förståelse hade bara gjort Djorgo ännu mer irriterad.

- "Vad i hela friden sa du till henne, Cogo!? Hon såg helt förstörd ut!"

Prinsessan? Prinsessan Aurora?

- "Var det Prinsessan som var här nyss? Men var är Haka?"

- "Strunt i honom, han är och äter," hade Djorgo förklarat och åter igen hade det nästan blixtrat till i hans ögon. - "Vad sa du till henne!?"

Cogo mindes de ord han hade sagt men han tordes inte upprepa dem. Inte nu när det hade blivit klarlagt för honom vad som verkligen hade hänt bara en minut tidigare. Det hade inte varit Haka som hade kommit tillbaka en andra gång. Det hade varit hon.

- "Åh, nej!"

Med en växande klump i halsen och en allt mer skenande panik hade Cogo tagit sig för munnen. Men skadan var redan skedd, ord som han aldrig skulle förmå sig att säga till henne hade redan blivit slängda rätt över henne.

- "Nej, nej, nej! Det är inte sant!" hade han utbrustit i meningslös protest. - "Vad har jag gjort!?"

Djorgo hade fortsatt att betrakta honom med en allt mer ökande besvikelse med armarna i kors.

- "Ja, vad *har* du gjort!?" hade han upprepat till svar. - "Jag kunde inte utskilja vad du sa till henne men jag kunde ändå höra dig ifrån andra änden av korridoren. Och det var inget trevligt tonläge precis."

Cogos ben hade skakat som spagetti när han hade lämnat kojén.

- "Men... jag visste inte att det var hon!"

Han hade fattat så fort som han hade yttrat orden att Djorgo inte skulle acceptera den ursäkten. Mycket riktigt hade han fått rätt. Djorgo hade gripit tag i hans vit-röda uniform med bägge händer och dragit honom till sig med sådan kraft att Cogo nästan hade lättat ifrån golvet av den betydligt längre mannens styrka.

- "Det är ingen ursäkt, Cogo!"

Han hade inte protesterat. Djorgo hade absolut rätt. Vanligtvis skulle Cogo aldrig ha tolererat att någon grep tag i honom så där men tanken att ta sig loss hade inte ens slagit honom. Det enda som han kunde förmå sig att tänka var hans nervösa undran över hur

Prinsessan mådde i denna stund. Hans instinkter gav samma svar som hans sunda förnuft; hon var lika arg och ledsen som Djorgo. Hur kunde han ha låtit det här hända?

Djorgo hade snabbt släppt honom igen. Mest kanske för att han egentligen inte var så förvånad av sin yngre väns usla humör. Det hade ju inte varit första gången. Men det hade varit första gången som Prinsessan hade blivit drabbad så hårt. Med en fnysning hade Djorgo vänt bort blicken och börjat vandra fram och tillbaka mellan kojerna i det lilla rummet med armarna fortfarande i kors. Hans besvikelse hade inte varit svår för Cogo att upptäcka, tvärt om. Det var jobbigt nog att Djorgo var så upprörd på honom, Cogo hade alltid haft mycket stor respekt för honom. Att Prinsessan var förnärad av hans egen klumpighet var än värre.

- "Vad fan håller du på med, Cogo?"

En svordom. Det krävdes något riktigt drastiskt för den disciplinerade Sir Djorgo att bruka så starka ord. Den dömande blicken glodde på honom igen och Cogo hade bara velat sjunka genom golvet.

- "Prinsessan har ju just gått genom ett helvete under Kin Kins tortyr! Du var inte där att se det men jag var det!"

Djorgo led fortfarande av detta nederlag, precis som Cogo själv hade. Och Cogo hade inte klandrat honom, det hade ju varit av samma ursprungliga orsak, samma självkritik och oro, som hans egna glåpord hade kommit ifrån. Men Djorgo hade alltid varit bättre på att hålla sina känslor inombords.

- "Jag trodde vi hade kommit överens om att stötta henne extra mycket just nu och trösta henne när hon behöver det," hade Djorgo fortsatt. - "Kallar du det här för tröst!?"

- "Jag menade ju inte..."

Nej, han hade inte menat att skälla på henne. Djorgo hade all rätt att vara arg å hennes vägnar men Cogo hade insett att förklara sig inför Djorgo skulle inte lösa någonting. Djorgo hade ju trots allt bara varit en åhörare. Det hade bara funnits en sak att göra för att lösa det här.

- "Var är hon, Djorgo?"

Först hade det verkat som om Djorgo inte hade velat svara honom, men det hade han ändå efter ett par sekunders tvekan.

- "Hon gick till sitt rum. Men jag avråder dig från att gå dit. Jag tror inte att Prinsessan vill träffa dig."

- "Desto större anledning att jag går till henne."

Djorgo hade ställt sig i vägen för honom med den tydliga avsikten att hindra honom från att gå dit han hade för avsikt att göra.

- "Vi får inte gå in dit utan hennes tillåtelse, det vet du!" hade hans äldre vän påmint honom. - "Gör henne inte ännu mer besviken än vad du redan har, Cogo."

Varningen hade varit glasklar. Men även om Cogo alltid hade sätt upp till Djorgo, och fortfarande gjorde det, så var han inte en av hans rekryter som han kunde ge order. Det var Prinsessan som hade befälet ombord på Queen Cosmos, samtliga cyborger var jämlikar under hennes befäl. Och om Djorgo envisades med att hindra honom visste de båda två vem som skulle förlora. Men att behöva tvinga sig förbi sin vän var det sista Cogo hade velat, det hade knappast gjort den redan upprörda situationen bättre.

- ”Jag tänker inte tränga mig på, Djorgo, om det är det du tror! Prinsessan förtjänar en ursäkt, det är det minsta jag kan göra. Ju längre jag väntar desto värre blir det.”
Hade Djorgo förstått hans avsikt? Cogo var inte säker men Djorgo hade släppt taget om honom och stigit åt sidan. Han hade känt Djorgos kalla blick stirra honom i nacken när han hade lämnat rummet.

Hans hjärta hade bultat hårt för varje steg närmare Prinsessans rum han hade tagit, och inte av den betydligt vanligare orsaken. Hans uppgift var att ta hand om henne, att beskydda henne och föra henne säkert till Great King. Den här dagen hade han svikit denna uppgift. Det var deras fiender som förtjänade hans vrede, inte hon.

Inte hon.

I vilket tillstånd skulle han finna henne i? Skulle hon ens vilja träffa honom? Denna ovetskap hade varit olidlig. Cogo hade gjort henne besviken tidigare men inte på grund av sin egen elakhet. Han hade aldrig menat att vara elak mot henne, han hade inte velat vara elak överhuvudtaget. Det hade bara blivit så. Hans trötthet tog fram det värsta ur honom. Men Djorgo hade rätt, det var ingen ursäkt. Och Cogo visste att han var tvungen att krypa till stoftet. Om hon någonsin skulle förlåta honom visste han inte. Prinsessan Aurora var, precis som honom själv, mycket känslig till sin natur.

Cogo hade redan innan han nådde hennes rum gjort sig beredd på att hon förmodligen skulle bestraffa honom med sin Telepati. Det skrämde honom, den smärtan var inte av denna värld, den var precis på gränsen att han förlorade medvetandet. Dock hade han varit beredd att ta emot den i alla fall för sin enorma dumhet. Om hon bestämde sig för att tåga ihjäl honom i stället hade det varit en ännu värre bestraffning. Vad som än väntade honom hade han bara hoppats att han skulle få chansen att be om ursäkt. Resten hade vilat i hennes händer.

Mycket försiktigt hade han blickat in genom öppningen till hennes rum. Djorgo hade haft rätt om en sak till, ingen av männen ombord kunde bara traska in här hur som helst utan tillåtelse. Detta var Prinsessans privata rum och de måste alltid respektera hennes behov av avskildhet som kvinna. En enkel regel som Cogo aldrig hade haft problem med, tvärt om. Att inte visa Prinsessan Aurora respekt var något av det värsta han kunde tänka sig. Men nu var han här för att han inte hade visat henne respekt själv. Det var ett misstag, ett uselt, korkat och klantigt misstag. Men det förde med sig sina konsekvenser i alla fall. Bortom draperierna vid ingången hade han fått syn på henne. Prinsessan, iklädd sin vanliga rymdklädsel med den rosa toppen, den korta kjolen och den vit-rosa hjälmen, satt på sin rosa himmelsäng med ryggen mot honom. I spegeln framför henne hade han kunnat se hennes ansikte. Hennes vackra ögon var allt annat än glada, de hade burit på ännu ofällda tårar. Att hon fortfarande var skakad av de ord han i vrede hade slängt ur sig mot henne var uppenbart. Det hade skärt i hjärtat på honom att se hennes spegelbild. Han älskade henne ju! Varför lyckades han då alltid med konststycket att göra henne illa i stället?

Prinsessan hade höjt blicken något. Hon hade fått syn på honom i spegelbilden. Hon hade fortsatt att stirra in i spegeln, på honom. Cogo hade förstått att hon väntade på att få höra vad han ville. Nervöst hade han försökt svälja klumpen i halsen.

- ”Prinsessa... Jag vet att jag har burit mig illa åt.”

Försiktigt hade han tagit ett steg in i rummet, nu när hon visste att han var där.

- ”Jag är så hemskt ledsen för vad jag sa förut. Det var inte alls min mening att vara elak. Jag visste inte att det var ni och det jag sa var inte riktat till er. Förlåt mig.”

Hon hade gett honom chansen att ursäkta sig. Men det enda svar han mottog var hennes kalla tystnad, hennes fortsatta vända rygg åt hans håll och hennes stirrande blick i spegelbilden. Hennes ögon hade smalnat något, ett alltid säkert tecken på att hon var arg. När hon tillslut hade svarat honom hade hennes röst varit hård, så fjärran från vad den vanligtvis brukade vara. Det hade gett honom rysningar att höra henne på det viset.

- ”Du menar alltså att om det hade varit Haka eller Djorgo som hade kommit in i stället, då hade du inte varit lika ångerfull nu? Om så är fallet, Cogo, är det ingen mening med att be om ursäkt.”

Cogo hade flämtat till. Men det gick inte att missförstå hennes ord, hon menade att om han inte visade sina två kamrater samma ånger så tjänade det ingenting till att be om ursäkt. För det skulle inte hindra honom ifrån att göra om samma sak igen. Prinsessan gick för det mesta alltid rakt på sak.

Fylld av skam av denna nya insikt hade Cogo nickat.

- ”Jag förstår. Men jag menade inget ont, jag hoppas att ni vet det.”

Hon hade inte svarat. Men hennes kalla stirrande på honom i spegelbilden hade fortsatt. Hennes besvikelse hade väckt en reaktion hos honom som Cogo alltid kände i sådana här stunder och som bara hon kunde väcka. Han ville fly.

- ”Jag ska lämna er ifred, Prinsessa.”

Knappt hade han hunnit vända sig om förrän hon hade tilltalat honom igen.

- ”Stopp! Gå inte. Jag är inte färdig med dig.”

Han hade inte räknat med att bli beordrad att stanna kvar. Vad skulle hon göra? Straffa honom? Hon behövde inte beordra honom att stanna i hennes rum för det, det fanns ingenstans i hela galaxen han kunde gömma sig för att undkomma hennes Telepati, den kunde söka upp honom överallt ifrån vilka astronomiska avstånd som helst. Men Cogo hade anat snabbt att vad än Prinsessan hade för avsikt så var det nog inte den sedvanliga bestraffningen. Men om hon inte tänkte lära honom en läxa med den fruktansvärda smärtan via hans huvudring, vad kunde det då vara?

Han hade inte kunnat förneka att han hade haft hjärtat i halsgropen när han åter vände sig mot henne. Men vad som än väntade så förtjänade han det. Det var därför han hade kommit hit. Han hade dessvärre en tendens att göra misstag. Men han var också man nog att stå för vad han gjort. Numera.

Prinsessan hade rest sig upp ifrån sängen och stigit några steg närmare honom. Ilskan och besvikelsen hade varit kvar i hennes blick men där fanns nu också oro.

- ”Vad ska jag göra med dig, Cogo? Är bestraffningen från min Telepati det enda som du lyssnar till?”

Skamset hade han skakat på huvudet och hans blick hade sjunkit till golvet.

- ”Nej, Prinsessa.”

- ”Vad kan jag göra för att få dig att inse konsekvenserna av dina egna handlingar?” hade hon fortsatt med allt djupare oro i rösten. - ”Varför är du jämt så arg?”

Det var en legitim fråga, hon hade bara aldrig ställt den så tydligt tidigare.

- ”Jag vet inte,” hade han svarat. - ”Det bara händer.”

Det hade låtit som den värsta ursäkt men det var likväl sanningen. Cogo visste inte varför han hade så kort stubin jämt, ilskan när väl väckt slank bara ur honom. Det var en ren impuls, en vanlig reaktion mot allt som gick honom emot. Han hade reagerat så här så länge han kunde minnas.

- ”Det är det jag är van vid,” hade han avslutat.

Han borde inte vara van vid att reagera med ilska, inte nu längre. Det var därför som han bar sin huvudring i första taget, det var den absolut sista nödlösningen för att kontrollera honom och att lära honom disciplin den hårda vägen. Men Prinsessan ville helst inte utnyttja denna extrema metod såvida hon inte hade något val, det var ren tortyr och det var inte alls i hennes natur att orsaka någon varelse någon smärta. Inte ens Jan Cogo. Men han hade tvingat henne till det ett flertal gånger. För att han inte kunde behärska sig, för att han hade ett så häftigt temperament och hellre valde att ta till våld än fredligare lösningar. Med tiden hade Telepatin påtvingat honom en märkbar disciplin. Ibland hade det räckt att bara hota honom med den och han hade lytt henne. Men den senaste tiden hade Prinsessan inte ens behövt göra det. Cogo hade förändrats, till det bättre. Och det var inte bara Prinsessans Telepati som framkallade denna förändring, det var framförallt det goda sällskapet som han omgavs av. För det mesta förde hans kamrater fram det bästa inom honom, Cogo trivdes allt mer i deras sällskap och han betraktade Haka och Djorgo nu inte bara som kompanjoner på denna resa utan också som nära vänner. Deras vänskap, och att få tjäna Prinsessan på detta viktiga uppdrag, gav en inre frid som Cogo aldrig hade känt tidigare. Hela tiden blev det enklare att fatta rätt beslut och att hålla tillbaka det där temperamentet. Han behövde inte bli hotad med bestraffning för att hålla sin ilska i schack, han gjorde det av egen vilja nu.

Trots det så brast det ibland. Som den här gången. Alla hans ansträngningar till trots, han föll alltid så lätt tillbaka i gamla mönster igen.

- ”Livet har inte varit lätt för dig, jag förstår var din ilska kommer ifrån,” hade Prinsessan plötsligt sagt honom till hans stora förvåning. - ”Men det är samma ilska som hindrar dig ifrån att bli en bättre människa.”

- ”Ni har rätt, Prinsessa. Och jag försöker verkligen behärska mig men det är så svårt. Jag är den jag är.”

Hon hade inte godtagit den bortförklaringen.

- ”Vi är alla dem vi är, Cogo. Men ibland så räcker inte det. Inte om man verkligen menar allvar med att vilja bli något bättre. Din ilska föder din aggression, och det är något som du vet att jag inte kan acceptera.”

- ”Vad ska jag göra, Prinsessa? Kan ni hjälpa mig?”

Hans bedjan om hjälp hade förvånat henne. Han hade aldrig bett henne om råd med detta problem så rakt på sak tidigare, han hade faktiskt aldrig bett henne om det tidigare. Men tillika hade hon uppskattat den. Hennes blick hade mjuknat. Prinsessan kände fortfarande hopp för honom.

- ”Jag kan bara ge dig råd, Cogo. Den ende som verkligen kan hjälpa dig är du själv. Jag vet att du har viljan att bli en bättre människa men har du också modet?”

Hon var otrolig! Hur kunde hon ibland känna honom bättre än vad han gjorde själv? Att utmana hans mod var ett mycket klokt val, ett bete som Cogo inte kunde motstå. Aurora var otroligt skärpt ibland. Ingen skulle kunna anklaga henne för att vara en dum blondin! Ändå hade hennes rättframhet en tendens att alltid skrämma honom från vettet. Men det var inte henne Cogo egentligen ville fly ifrån. Det var honom själv. Och det var just det som hon insåg bättre än vad han gjorde.

- "Du är den du är säger du men vet du själv vem du är?" hade hon frågat och tagit ytterligare ett par steg närmare honom. - "Är du den arga pojken som växte upp på en skrottippen eller är du den mogna och ansvarsfulle man som så pliktroget beskyddar mig för galaxens skull?"

- "Prinsessan..?"

Han hade inte vetat vad han skulle svara. Det enda som hade varit helt klart i tankarna på honom just då var hur mycket han älskade denna flicka. Hennes insikt, hennes förståelse, var beundransvärd. Aurora fick hjälp av sina mentala förmågor att upptäcka och se saker som ingen annan kunde men det var hennes hjärta som verkligen tolkade det hon såg på rätt sätt.

- "Jag kan se ditt sanna jag, Cogo. Du har kommit så långt från den du var när vi två träffades. Det är därför det gör mig så ont när du faller tillbaka i dina gamla mönster." Plötsligt hade hon stått precis framför honom. Det hade glittrat i hennes blå ögon. Och lika plötsligt och ännu mer förvånande hade hon tagit hans händer i sina. Cogo hade inte kunnat göra annat än att hänföras. Och att lyssna.

- "Jag kan inte svara på varför ditt liv började så orättvist, varför dina föräldrar övergav dig på det där sättet, men oavsett orsaken så var det inte ditt fel. Förstår du det, Cogo? Förstår du?"

Han hade inte kunnat hålla tillbaka tårarna. Inte nog med att hon såg grundorsaken till hans temperament, att han besvarade motgångar och besvikelse med ilska och misstro p.g.a. att han aldrig hade känt sig önskvärd sedan födseln, Prinsessan ville dessutom att han skulle sluta att anklaga sig själv för det val som hans föräldrar hade gjort. Och hon hade rätt, Prinsessan sa det samma som hans egna sunda förnuft alltid hade sagt, det var inte hans fel att han hade som liten blivit dumpad och övergiven på en skrottippen. Men tankarna och ångesten ifrån barndomen och den ständiga kampen för överlevnad satt fortfarande i. Det måste finnas en orsak till varför de hade lämnat honom där. Varför de inte ville ha honom. Barn tar ofta på sig de vuxnas ansvar i sådana situationer, de skyller på sig själva. Cogo visste att han inte borde anklaga sig själv och inbilla sig att det var något fel på honom men han kunde inte låta bli. Som han redan hade sagt Prinsessan; det var vad han var van vid.

Hennes medlidande och förståelse hade både värmt hans hjärta och svett det på samma gång. Det hade tagit honom på sängen. Cogo hade väntat sig en bestraffning, en utskällning. Inte medlidande och förståelse. Det gjorde ont när hon påminde honom om hans barndom men det var befriande på samma gång. Han vågade inte gå den här vägen själv så därför guidade hon honom. Aurora ville att han skulle förstå det som hon såg hos honom. Den insikten var mycket effektivare än vilken bestraffning som helst.

- "Försök att inte alltid reagera på allt som går dig emot med ilska," hade hon sedan bett honom. - "Försök att inte vara så arg. Kan du göra det?"

Försök hade hon sagt. Hon krävde inte, hon önskade bara att han gjorde sitt bästa.

- "Ja," hade han svarat ärligt. - "När ni ber mig på det viset så..."

- "Jag vill inte att du gör det för min skull," hade Aurora avbrutit honom. - "Gör det för din egen skull. För ditt rena samvetes skull."

Hon visste. Hon visste så väl att han fick ett renare samvete när han höll sin ilska tillbaka, när han visade vem den verkliga Jan Cogo var. Ilskan var som en mur runt honom, den höll honom fången. Aurora visste det. Och hon ville hjälpa honom ut. Hon ville befria honom på samma sätt som hon hade befriat honom på Månen.

Sakta hade hon släppt taget om hans händer.

- "Var det Haka som gick dig på nerverna igen?" hade hon frågat, bara för att få hennes aningar bekräftade. Frågan behövde egentligen inte ställas, hon visste redan svaret. Ändå hade Cogo nästan skämts för att svara, han hade bara viljat glömma allt det där, orsaken till varför han hade blivit så arg i första taget.

- "Ja."

- "Har du inte fått sova?"

- "Inte en blund," hade han tvingat sig själv att erkänna och hade passat på att torka bort de spår av tårar som fanns kvar i hans ansikte. Han hade hoppats att hon förstod att han fortfarande inte var arg på Haka för det var han inte.

- "Haka tar mycket plats och kräver allas vårt tålamod men du vet att han menar inget illa," hade Aurora påmint honom. - "Om han stör dig så ska du självklart säga ifrån men förtjänar han verkligen den enorma ilska du sänder ut?"

- "Nej. Självklart inte."

Ingen förtjänade hans temperament. Och Haka var hans vän. I hans önskan att få sova hade Cogo glömt bort det. Hur kunde han ha glömt något så viktigt? Var hans sömn verkligen viktigare än hans vänskap med Haka? Absolut inte! Hur kunde han fortfarande visa sådan elakhet mot någon som han annars var villig att offra livet för om nödvändigt? Och som i sin tur skulle riskera livet för honom tillbaka? Att beskydda sina två kamrater var lika viktigt som att skydda Prinsessan. Men hans ilska fick honom ständigt att glömma det. Den ville bara förstöra deras kamratskap.

Varför lät han fortfarande denna ilska härska över honom?

Prinsessans blick hade förblivit allvarlig. Men inte utan medlidande.

- "Vår resa är lång och mödosam och den tär på oss allihop. Tills vi når Great King så svävar vi allihop i fara, vi alla känner av pressen. Och jag märker hur det mer och mer börjat sätta sina spår i oss alla."

Tvivelade hon? Tvivelade hon att de skulle komma fram, att de skulle följa sitt uppdrag och hon sitt? Själva tanken hade skrämt honom ifrån vettet. Om Prinsessan tvivelade fanns det inget hopp! Inte för galaxen, inte för någon! Och det var hans uppgift att hålla hennes hopp uppe. En uppgift som Cogo inte hade utfört på bästa sätt den här dagen.

- "Ni ska inte vara orolig, Prinsessa! Minst av allt för mig!" hade han försäkrat. - "Jag har gjort en del tabbar och jag ångrar dem verkligen. Men jag kommer inte att svika er en gång till. Vi kommer att nå fram till Great King!"

- "Vi bär alla det ansvaret, Cogo. Och jag vet hur uppriktigt du försöker leva upp till din uppgift, och du gör det mycket väl."

Hennes ord hade värmt i hans hjärta. Mer och mer hade Cogo börjat inse att Prinsessan kanske inte var så naiv ändå, åtminstone inte när det gällde honom. Trots hans bryska humör och hans misstag så litade hon fortfarande på honom. Och hon förstod att han verkligen tog sin uppgift att skydda henne och galaxens framtid på högsta allvar.

Ändå fanns det oro kvar i hennes vackra ögon. Oro för honom. Oro för dem alla.

- "Min uppgift, tills vi kommer fram till vårt slutmål, är att uppehålla moralen ombord.

Men jag kan aldrig lyckas utan er hjälp," hade hon fortsatt. - "Små meningsskildaktigheter är oundvikliga men vi kommer aldrig att nå Great King om vi inte försöker att hålla sams."

Hennes allvar i blicken hade hårdnat.

- "Vår största fiende är inte vilka monster som väntar på oss där ute utan det är vår egen oförmåga att samarbeta. Kom ihåg varför du bär den här stjärnan, Cogo."

Hennes högra hand hade i samma stund vilat mot hans bröstorg, vilat över hans stjärnformade emblem som symboliserade deras kamratskap och samarbete på detta vitala uppdrag. Prinsessan visste mycket väl hur hon skulle bäst förstärka sina ord, hon visste hur mycket han respekterade denna stjärna och bar den med stolthet. Att hon hade lagt sin hand över denna stjärna, faktumet att hon vidrörde honom även om han inte kunde känna hennes beröring fysiskt, var en gest som Cogo visste att han skulle minnas resten av sitt liv.

- "Jag har inte glömt," hade han svarat.

Som så många gånger tidigare hade han känt impulsen, den där starka ingivelsen som han hade tvingats att ignorera och skjuta ifrån sig lika många gånger som den hade uppstått. Hon hade stått så nära honom, hennes hand vidrörde honom. Senast Cogo hade känt impulsen så här starkt var när hon hade välkomnat honom tillbaka efter att hon hade förvisat honom från Queen Cosmos. Då, precis som den här gången, stod han tillräckligt nära henne för att kunna kyssa henne om han så ville. Impulsen ville inget annat, den kom ifrån djupet av hans hjärta och krävde hans lydnad. Impulsen visste så väl vad han önskade allra mest. Förra gången hade Haka och Djorgo avbrutit hans impuls att följa sitt hjärta. Den här gången å andra sidan hade Cogo och Prinsessan varit ensamma, ingen annan hade varit närvarande för att kunna avbryta någonting. Men åter igen hade Cogo tvingat sig själv att inte lyssna till sin impuls. Han skulle kunna ge sitt liv utan vidare för bara en kyss. Det var så mycket han älskade Aurora, så mycket han hedrade henne. Men om han följde sin impuls skulle han fortfarande hedra henne?

Hon var Prinsessan Aurora från Månen, förbestämd att bli Drottning över Vintergatan. Han var bara en enkel man. Måhända den mest avancerade cyborgens som någonsin hade skapats men ändå bara en enkel man, uppväxt i städernas slum och med sin överlevnadsinstinkt som enda utbildning. Han var en man med många brister. Detta faktum var det som alltid höll Cogo på avstånd ifrån henne. Han hade ingen rätt att göra något anspråk. Än mindre rätt att kyssa henne, även om så bara för att uttryckligen visa sin kärlek till henne. Prinsessan hade redan gjort så otroligt mycket för honom, mer än vad han förtjänade. Och vad hade han att erbjuda henne i gengäld? Ingenting.

Ingenting förutom hans absolut ärligaste löfte att leva upp till de önskemål och förhoppningar som hon ställde på honom. Om han älskade henne skulle han hålla detta löfte och inte bryta det en gång till. Om han hedrade henne skulle han inte göra henne besviken igen.

Cogo älskade och hedrade henne. Därför skulle han göra som hon bad honom om. Därför skulle han hålla sitt avstånd oavsett hur mycket hans impuls skrek inom honom att erkänna hans kärlek till henne. Aurora hade sin plats i Universum. Cogo hade sin. De råkade bara resa tillsammans. Det var ljusår mellan dem, som det alltid hade varit. Och skulle alltid förbli.

Hade hon någonsin sett hans inre kamp att motstå henne? Hade Prinsessan någonsin förstått hur mycket han led i tysthet för hennes skull. Han skulle nog aldrig få svar på det. Och det spelade ingen roll. Faktum var att ju mindre hon visste om hans kärlek till henne desto bättre för henne. Men samtidigt ville inte Cogo att hon felaktigt skulle tro att hon inte betydde någonting för honom. Han ville att hon skulle förstå att han insåg vad hon hade sagt honom och dess mening bakom. För en gång skulle han följt impulsen! Det var ingen kyss, så modig och framför allt så dum var han inte. Men med lätt skakande hand hade Cogo lagt sin högra över hennes som fortfarande vilade över stjärnan på hans bröstorg. Hennes hand hade tryggt stannat kvar där den var. Han hade inte slitit blicken ifrån hennes en sekund.

- "Det här uppdraget, vår vänskap, betyder allt för mig. Jag kommer att göra allt för att hålla oss samman."

Hans ord hade inte bara varit ett löfte. Vid allt som Cogo trodde på och höll kärt, det var en förpliktelse. Om han inte hade menat det tillräckligt tidigare, om han inte hade varit man nog att våga leva upp till dessa ord fram till nu, så skulle han det från och med nu.

En liten tår av glädje hade gnistrat i hennes ögonvrå.

- "Jag vet," hade hon sagt, hennes röst fylld av lycka och tacksamhet. - "Och därför förlåter jag dig."

- "Gör ni?"

Han hade kommit dit för att be om hennes förlåtelse men Cogo hade aldrig riktigt räknat med att få den. Och nu förlät hon honom som om det hade varit en självklarhet. Som om hon hade tänkt förlåta honom redan innan han hade sökt upp henne för att be om ursäkt. Prinsessans blick hade mjuknat ytterligare.

- "Du är jättetrött, det är inte alls konstigt att ditt tålamod tryter," hade hon sagt förstående. - "Jag vet att du inte menade att såra mig och att du aldrig skulle säga sådana saker till mig. Jag vet att du inte vill såra Haka eller Djorgo heller men det är precis det som sker när du inte behärskar dig."

I samma stund, och lika oväntat igen, hade hon lagt sin andra hand över hans som redan vilade över hennes högra. Mållöst hade han bara stirrat in i hennes blick, bokstavligt talat drunknat i hennes blå ögon. Hon hade varit så nära!

- "Kom ihåg, Cogo, att vi står på din sida. Och vi kommer aldrig att överge dig!"

Hon talade sanning. Det gjorde hon alltid. Oerhört rörd av hennes förtroende och stöd hade Cogo känt sig starkare igen, starkare i själen. Prinsessan behövde honom. Hon visste att hon behövde honom. Hon hade förvisat honom två gånger tidigare men hon hade

insett sitt misstag bägge gånger. Och hon visste lika väl att han behövde henne och hans två kamrater också. Till skillnad ifrån hans föräldrar, Aurora skulle aldrig överge honom. Inte Haka eller Djorgo heller. Det hade dem alla tre bevisat flera gånger redan.

- ”Ni är lika varmhjärtad som ni är vis, Prinsessa.”

Han hade varit tvungen att erkänna såpass mycket. Hon förtjänade att veta det åtminstone.

- ”Det är du också, Cogo. Mer än du själv kanske inser ibland. Låt inte din ilska styra dig. Glöm inte bort vem du är.”

Han hade inte glömt. Till denna dag hade han kommit ihåg vad Aurora hade sagt honom den där förmiddagen. Hennes ord påminde honom varje dag om den han ville och borde vara, den han verkligen var. Och hans ilska hade sedan han hade gett henne sitt löfte fått ge vika. Hans lynniga humör fanns fortfarande kvar men skillnaden var ändå tydlig. Cogo hade lärt sig en mycket nyttig läxa av sitt överdrivna utbrott. Och han höll sitt löfte. Han kanske inte hade någon rätt att älska Aurora öppet men i tysthet älskade han henne med allt han förmådde. Det inkluderade hans löfte att behärska sitt humör och att värna om dem som värnar om honom. Han hade gjort ett val, ett frivilligt och medvetet val, och han stod fast vid det. För sina kamraters skull. För galaxens skull.

För Prinsessans skull.

Och för sin egen skull.

Var det därför som han nu hade fått en andra chans? Varför han nu fick återse Aurora igen och på denna vackra värld denna underbara kväll?

Inte ingenting var underbarare än henne dock. Det paradoxala var Cogos undran om hon över huvudtaget var medveten om hur hennes blotta omtanke hade förändrat honom i grunden? I sin fåfänga ungdom hade han inbillat sig att hans cyborgkrafter hade varit allt av värde, det enda han behövde för att bli lycklig och äntligen kunna fly ifrån sin tuffa barndom. Sanningen var att hans förmågor var bara en inkörspport till hans verkliga förvandling. Under den vit-röda rustningen var hans kropp både invärtes och utanpå fylld av cyborgnetiska komponenter. Hans fysik var för alltid förändrad av vetenskapens stora, pionjära genombrott. Hans själ, hans samvete, var inte heller längre det samma som när han var yngre. Men vetenskapen hade inte haft något med den förvandlingen att göra. Hur skulle han någonsin kunna tacka henne? Cogo hade räddat Prinsessans liv åtskilliga gånger. Men hon hade räddat honom också lika många gånger tillbaka. Hon hade räddat honom ifrån ett öde värre än döden. Hans ilska kontrollerade honom inte längre, precis som hon hade bett honom.

Kvällsmörkret kröp allt närmare och rymdens stjärnor ovanför dem blev allt tydligare att upptäcka. Prinsessan fortsatte att titta ut över sjön, helt ovetande av det minne som hennes vän precis hade tänkt tillbaka på bara genom att beskåda hennes i tysthet. Leendet spred sig i Cogos ansikte. Inte nog med att hon hade talat både allvar och förstånd med honom den gången, efteråt hade hon t.o.m. sett till att han hade fått sova ostört ett par timmar genom att erbjuda honom att vila på den soffa som var placerad utanför hennes rum. Samma soffa där hon bara en kort tid tidigare hade reparerat de vitala kretsarna i hans högra arm och därmed räddat honom igen. Fanns det ingenting hon inte kunde göra för honom? Aurora hade räddat honom på alla sätt som en människa kan bli räddad på.

Kanske förstod hon lite av vad hon hade gjort för honom, resultatet i hans personlighet och framförallt beteende var ju så uppenbart. Men hon skulle nog aldrig förstå den absoluta vidden av vad hon hade gjort för honom. Och Cogo kunde inte avslöja det för henne heller, inte utan att också avslöja sin kärlek. Hans slutsats var därmed enkel. Trots hans tidiga förhoppningar och hans längtande hjärta; han och Prinsessan var helt enkelt inte ämnade åt varandra. Att inbilla sig motsatsen var bara orealistiskt nonsens. Dodge menade väl, den gamle mannen hade ett hjärta av guld. Tyvärr kunde Cogo inte dela Professorns romantiska hopp om att kärleken överlever alla hinder. Det borde vara tvärt om, att det var de yngre som levde naivt i hoppets drömmar medan de äldre förtröstade. Cogos existens hade blivit motsatsen. Det var länge sedan han hade känt någon förhoppning, åtminstone vad gällde honom själv. Tills idag, det ville säga.

Hon var ovanligt tyst. Prinsessan hade inte sagt ett ord på en lång stund nu, vilket hade lett till att Cogo själv inte heller hade sagt något. Slutligen hade han lagt sig ner på rygg med händerna bakom huvudet och beskådat kvällshimlen och de allt mer synliga stjärnorna ovanför. Då och då kastade han ett öga på Prinsessan på hans högra sida. Hon hade inte rört sig nämnvärt och hennes tystnad fortsatte, trots hans avslappnade attityd, och vad han vågade gissa av hennes ansiktsuttryck att döma att hon såg hon grubblande ut, kanske t.o.m. ängslig. Hennes blick var ständigt riktad mot sjön men hennes så vackra ögon verkade nästan tomma, som om hennes tankar inte alls var närvarande. Men vad kunde bekymra henne så? Skämdes hon för att hon för ett par dagar hade smitit ifrån sina åtaganden som Drottning? Cogo fick känslan av att vad det än var så var det nog inte den orsaken, hennes beslut att ta ledigt verkade mycket bestämt och hon hade svurit att detta beslut inte var tagit i spontanitet. Men vad kunde få hennes vackra anlete att se så grubblande ut? Varför var hon så tyst? Om Prinsessan hade bekymmer och om han kunde hjälpa henne så skulle han det, utan tvekan. Men då måste hon berätta för honom vad som var fel.

Ju mer tiden tickade iväg desto mer kunde Cogo svära på att han kunde urskilja att någonting absolut tyngde henne! Han var ingen tankeläsare, om han så vore hade han inte behövt ligga här och gissa vad hennes tankar var så fokuserade på. Dock hade han alltid kunnat känna, på något oförklarligt intuitivt sätt, när hon var nedstämd. Ett helt år åtskilda hade inte ändrat den saken, tvärt om. Tystnaden mellan dem var tryckande. Men ändå inte helt outhärlig. Han var här i hennes sällskap, det var allt han önskade. Om hon ville prata så fanns han här hos henne. Om hon föredrog tystnaden så respekterade han det. Det var helt Prinsessans beslut. Hur hon ville spendera sin ledighet låg inte i hans händer.

Ändå kunde han inte låta bli att känna oro. Och det var inte bara hans egen. Låg det mer i hennes beslut att ta ledigt än att bara sitta här i tysthet med honom uppe på Queen Cosmos skrov? Åh, denna underliga intuition! Den höll på att göra honom galen! Rå styrka, snabbhet, smidighet och eldkraft, det var förmågor Cogo kände till och bemästrade. Men det här intuitiva var något helt annat. Hur i all världen kunde han känna vad Prinsessan känner? Han hade aldrig haft någon koppling till någon annan av detta slag. Han hade alltid instinktivt kunnat känna på sig saker och ting, som faror och folks

falskhet, men inte att han verkligen kunde uppsnappa en annans känslor. Först hade Cogo tvivlat. Själva tanken var löjeväckande! Att någon så nobel som Prinsessan Aurora var född med mentala förmågor var en sak, hon hade både moral och hjärta att förvalta en sådan kraft väl. Men att han, ett före detta gatubarn och kriminell, skulle förvärfvas en sådan speciell gåva var absurt.

Ändå kunde Cogo inte längre blunda för det. Hans instinkter hade alltid hållit honom vid liv. De hade räddat honom många gånger. Men kanske och förmodligen var det inte intuitiva anlag detta handlade om. Kanske det var så enkelt som att hans kärlek till Prinsessan fick honom att känna saker som han aldrig hade tidigare. Eller så var hans kärlek stark nog att vilseleda honom, att få honom att inbilla sig att han kände saker som han egentligen inte gjorde. Men varför verkade då hans "inbillning" alltid matcha så passande till Prinsessans sinnelag och allting som de båda tillsammans råkade ut för?

Trots hans oroliga nyfikenhet förekom det i denna stund plötsligt något som kunde slita hans uppmärksamhet ifrån hennes grubblerier och hans egen förvirring för ett ögonblick. Något som han visste att Prinsessan tyckte mycket om. Och det gav Cogo inspiration till ett nytt samtalsämne. Vilket i sin tur snabbt skulle låta honom veta med stor sannolikhet om hon verkligen föredrog tystnaden eller om hon bara gömde sig bakom den.

- "Titta, Prinsessa! Stjärnfall!"

Lysande streck långt uppe i mörkret ovanför lyste upp natthimlen. Först kom ett, sedan ett till, och efter det en lång rad av stjärnfall, det ena efter det andra. Små, harmlösa stenar som brann upp genom luftfriktionen långt innan de skulle utgöra någon fara för någonting nere på marken. Prinsessan höjde blicken åt det håll som Cogo pekade.

- "Ja..." svarade hon svagt.

- "Det är otroligt att det finns så mycket vackert i Universum," fortsatte Cogo med ett leende. - "Jag ryser när jag tänker tillbaka på allt som vi har sett. Lyckligtvis var inte allting bara hemska monster där ute."

Hans ord lyckades få henne att le, de roade henne. De fick henne att minnas att han för länge sedan, inte långt efter att deras resa till Great King hade börjat, hade haft en helt annan uppfattning om vad som existerade i Universum. Då hade hon bestämt påmint honom om att det fanns annat än monster i Universum. Det verkade som om han äntligen förstod det.

- "Var det inte det jag sa, Cogo?" svarade Aurora förnöjt och följde sin väns exempel genom att luta sig bakåt en aning i halvliggande ställning. Men till skillnad ifrån hennes vän så riktade hon inte blicken upp mot stjärnfallet ovanför. Prinsessans blick fortsatte i stället att titta stint på honom, med stor ömhet.

Inte många sekunder passerade innan Cogo lade märke i ögonvrån vart hon riktade sin uppmärksamhet.

- "Ni tittar ju inte, Prinsessa," påpekade han. - "Stjärnfallet kanske är över snart."

- "Jag tittar hellre på dig," svarade hon milt. - "Stjärnfall kommer och går. Men jag kan aldrig vara säker på när jag får se dig igen."

Sådana dystra ord! Cogo satte sig upp en aning, åter igen fylld av den oro som tidigare hade vägrat att lämna hans tankar.

- "Prinsessa? Varför säger ni så?"

Hennes blå blick var allvarlig.

- "Det tror jag att du vet, Cogo."

Förbryllad skakade han på huvudet.

- "Nej."

Aurora nickade till hans korta, raka svar, som om hon nästan hade väntat sig att han skulle svara på detta vis, även om hennes redan sagda ord talade om motsatsen.

- "Då har jag alltid varit allt för duktig på att dölja det för dig," konstaterade hon och vände blicken framåt igen. Hon gjorde en kort paus, en andlös paus, som verkade innehålla allt annat än enbart tystnad dem båda emellan. Cogo visade ett förvånande tålmod och accepterande av faktumet att sedan de hade träffats igen knappt hade växlat många ord. Själv stod Aurora inte längre ut med tystnaden. Den hade berövat så mycket ifrån dem redan. Ändå var hon rädd, rädd att förstöra det som redan fanns. Tänk om hon hade fel? Hon var säker på att hon inte hade fel men hur kunde hon vara helt säker? Och även om hon hade rätt, skulle han förstå? Skulle han erkänna det som hon så länge hade anat? Och kanske viktigast av allt; skulle han acceptera det som måste ske?

Nej, det var fel att lägga allt ansvar på Cogo. Han kunde inte klandras för hennes handlingar och beslut, eller ibland bristen på dem. Under all den skuld som han hade förskaffat sig när han hade gått bärsärk hemma på Jorden med omnejd fanns en oskuld som var helt ren och ärlig. Många gånger, betydligt oftare än hans temperament och brist på tålmod, hade denna oskuld i hans natur visat henne den han verkligen var.

Han hade faktiskt kysst henne en gång; inte på munnen eller kinden, inte ens på hennes hand. Han hade hastigt, blott bara för en sekund, kysst den gröna kristallen som prydde hennes rymdhjälm vid pannan. Han hade kysst källan från där hon utövade sin telepatiska förmåga, den källa som flertal gånger hade orsakat honom så mycket smärtsam bestraffning. Längre hade Aurora funderat över vad denna kyss betydde. Var det en gest av förlåtelse, att han inte höll något agg mot vad hon hade känt sig tvungen att göra mot honom? Eller hade det varit mer än så?

Hon hade mottagit denna kyss som ett farväl då Cogo självmant hade beslutat att avbryta sitt uppdrag att vara hennes följeslagare och genast återvända till Jorden, till den hemplanet som han en gång hade utövat sin ursinnighet mot men som han nu så gärna ville beskydda. Men hans framfödda patriotism förklarade ändå inte varför han hade kysst henne. Än mindre varför den hade givits med sådan spontanitet och glädje. Han hade aldrig tidigare gjort något liknande närmande.

Men sådan var Jan Cogo. Precis när Aurora var säker på att hon visste allt som hon kunde få veta om honom lyckades han överraska henne. Ändå hävdade hon med bestämdhet att hon kände honom ganska väl. Och varför han hade placerat den där lilla hastiga kyssen på kristallen i hennes rymdhjälm, mot hennes panna, var egentligen inte alls ett mysterium. Vem försökte hon lura, sig själv? Aurora visste innerst inne, och hon visste det redan då det hände, varför Cogo hade kysst henne, och på detta sätt. Vad han aldrig hade sagt henne med ord hade han alltid sagt med handlingar. Med hans gränslösa tillgivenhet, tapperhet, ja t.o.m. hans fräckhet. Även hans fräckhet var ärlig. Likaså var hans tystnad. Han hade sin stolthet, hennes anspråkslöse, ärlige Cogo. Han hade också sin heder.

Aurora visste vad hans tystnad kom ifrån. Däremot var hon inte alls säker på hennes egen. Cogo, som hennes underordnade under deras numera avslutade uppdrag att återställa galaxenergin, hade alltid haft anledning att hålla tyst. Men vad hade hon för anledning? Vad var hennes ursäkt? Det var hennes fel att de hade gått skilda vägar, inte Cogos.

Vad hon nu grubblade över, mer än något annat, var om Cogo någonsin skulle förlåta henne. Skulle han ens bry sig? Fanns hans osagda känslor fortfarande kvar eller hade de försvunnit under året som gått? Aurora var inte säker. Men det fanns bara ett sätt att få klarhet. Det spelade ingen roll hur nervös eller hur orolig hon var för att detta skulle spåra ut och bli fel. Det låg på henne nu, inte på Cogo, att ta det första steget. Om inte skulle ingen av dem få veta. Aurora kunde inte leva med att aldrig få veta.

- "Du har rätt, det finns så otroligt mycket vackert," sa hon och mötte hans fortfarande frågande blick. - "Och du är ett av det vackra, Jan Cogo."

Om det verkligen var möjligt att bokstavligen tappa hakan så gjorde Cogo det i denna stund. *Vad* hade Prinsessan sagt till honom!?! *Vad* hade hon kallat honom?

- "Jag?"

Han var häpen, vilket inte alls förvånade henne. Cogo hade fått allt för få komplimanger i sitt liv. Men hennes ord var allt annat än smicker och Aurora hade inte sagt det för att förvirra honom på något sätt. Han var verkligen en av Universums många vackra skapelser. Det var på tiden hon gjorde det uttryckligen klart för honom.

- "Speciellt dina stora, blå ögon," fortsatte hon mjukt, äntligen lättad att få säga dessa ord. - "Men ditt varma hjärta i synnerhet."

Han var ung och så energisk, en man i sina bästa år med hela livet framför sig. Faktumet att han dessutom var en cyborg hade hon aldrig sett som ett problem eller haft någonting emot. Cogo var inte lika stilig som Djorgo, än mindre lika proper och elegant och han saknade också dennes finess, men hans ungdomliga, otämjda och upproriska utseende hade ändå alltid tilltalat henne. Bakom Cogos oborstade uttryckssätt fann Aurora en man som var mycket attraktiv. Kanske just för att han var otämjd och obstinat. Det var lika tydligt i hans utseende som i hans personlighet. Men det var också därför hon fann det vackra i honom, för Cogos sanna skönhet fanns i hans hjärta. De mörka ögonbrynen framhävde hans temperament och vilda natur men hans stora, mörkblå ögon var fönster till hans själ. Gud, vad hon älskade dessa ögon! Deras unika mörkblå ton som hon aldrig hade sett hos någon annan, deras form och framför allt deras stora uttrycksfullhet. Bara en blick ifrån Cogo och hon hade alltid vetat vad han kände. Det var i hans ögon hans ärlighet var som allra tydligast. Hon avundades honom denna egenskap. Ändå var Aurora nu beredd på att åtminstone försöka vara lika ärlig som hennes vän.

Sakta drog hon sig närmare honom tills hon satt alldeles intill, skuldra mot skuldra.

- "Och oavsett att jag tycker om att titta på stjärnfall och allt annat vackert runt omkring oss, så kan det aldrig mäta sig med hur mycket jag tycker om att vara tillsammans med dig."

- "Prinsessa..?"

Hon var så nära! Deras ansikten var inte mer än bara några centimeter ifrån varandra. Han kunde förnimma doften ifrån hennes hår, hennes andedräkt mot hans hud. Detta var

ingen dröm eller fantasi, det här var verklighet. Vid Gud, hon var så nära! Men varför?
Och alla dessa saker som hon sa till honom?

Plötsligt kände Cogo den mjuka beröringen av hennes högra hand vid hans hals vänstra sida, hennes tumme rörde sig sakta mot hans käkben. Han hade inte ens lagt märke till att hon hade flyttat handen dit. Aurora hade aldrig vidrört honom så här tidigare. Hennes fingrar rörde vid ett av de mycket få ställen på hans kropp där hans hud var blottad. Beröringen kändes gudasänd! Och den fick honom att flämta till. Alla känslor och osäkerheten snurrade om vartannat i hans huvud. Vad skulle han göra? Vad skulle han säga?

Vilka var hennes avsikter?

Vad var det hon ville?

Auroras hjärta bultade hårt medan hon försiktigt lutade sig ännu närmare honom. Den första tröskeln hade hon mirakulöst redan passerat. Ju djärvare hon blev desto mer vågade hon gå vidare. Men i samma stund stannade hon upp.

- "Du skakar," påpekade hon. Allt hos honom darrade, t.o.m. hans andning. I detta ögonblick var det som om all den styrka och självsäkerhet som hon var van vid att finna hos Cogo var som bortblåst. Hon ville så gärna gå ännu närmare men inte för att orsaka honom obehag. Men det var inte obehag som fick honom att darra så.

Deras blickar var låsta. Och nu var Aurora säker på att hon hade haft rätt hela tiden. Han hade inte glömt. Han kände det fortfarande. Det som Aurora såg i hans ögon var längtan. Åtrå. Men också stor osäkerhet. Skulle den kyss som de båda längtade efter få honom att släppa taget om denna osäkerhet? Vid allt som hon höll kärt, honom mest av allt; Aurora ville så gärna kyssa honom!

Detta måste vara en dröm! Det kunde inte vara verkligt, det var inte möjligt att Prinsessan Aurora ville kyssa honom! Men här var hon nu, knappt mer än en centimeter ifrån honom, och hennes avsikt var uppenbar. Dröm eller ej, hon ville kyssa honom.

Cogo kände ett glädjeres som han aldrig tidigare hade känt. Det var som en stilla eufori. Så många gånger hade han lekt med tanken att finna en ursäkt att kyssa henne. Han hade en gång haft en, när han tog farväl av henne innan han återvände hem för att försvara Jorden när galaxenergin hade blivit så svag att katastrofen var ett faktum. Men han hade aldrig kysst henne på munnen, endast kristallen som prydde hennes hjälm. Kristallen var det enda säkra ställe där han hade vågat placera sin kyss och alltihop hade varit noga uttänkt ifrån hans sida. Hans kvicka, oväntade och något lekfulla gest hade därmed blottat hans känslor för henne utan att avslöja dem. Någon bättre ursäkt att göra det igen hade han aldrig hittat sedan dess, eller vågat anamma, men nu hade Prinsessan hittat en åt dem båda i stället. Frågan vägrade dock släppa honom; varför? Varför närmade *hon* sig honom?

Auroras ögon var halvslutna. Hon var redo att känna hans läppar mot hennes för första gången. Och mer än allt annat ville Cogo tillmötesgå henne. Han ville omfamna henne, hålla henne nära och kyssa henne med all den kärlek han hade för henne. Han ville uppfylla varenda önskan som hans Prinsessa begärde av ho...

Med en vettskrämd flämtning ryggade han tillbaka. Vad i hela fridens namn höll han på med!? Vad skulle hända om han gick över den här gränsen? Han fick inte gå över den gränsen! Hon var ju Prinsessan Aurora! Han hade ingen rätt!

Hennes förvåning var påtaglig, likaså var hans egen. Den var som en elektrisk laddning mellan dem, båda kände det. Eller var det mer än så?

- ”Jag vill det här allt för mycket..!” mumlade Cogo ursäktande med en klump i halsen. I samma sekund insåg han att han hade avslöjat sig. Mer än allt annat i Universum, han ville inget hellre än att få kyssa henne. Problemet var dock tvåeggat; hon var Prinsessan och han ville ha det som han aldrig kunde få allt för mycket. Det var hans plikt att hålla sig ifrån henne oavsett hur ont det gjorde. Och nu hade han sagt för mycket. Han kunde lika gärna ha sagt orden ”jag älskar dig” rätt ut.

Ikväll gjorde det ondare än någonsin tidigare. Han hade kommit allt för nära. Skamset vände han sig om, vände bort blicken. Endast hennes skönhet gjorde att han inte tordes titta på henne för den påminde allt för starkt om vad han så starkt önskade men som han visste att han inte hade någon rätt att ta. Cogo förstod inte hur deras stilla stund tillsammans så snabbt hade lett till det här men han hade varit svag som hade låtit sig ryckas med. Han ville inte att hon skulle se hur svag han var.

Han ville inte att hon skulle se hur mycket han led av att tvinga sig själv till att visa henne den respekt hon förtjänade. Hur fruktansvärt ont det gjorde att förneka sin kärlek och hålla sig undan ifrån henne.

- ”Förlåt mig,” bad han skamset medan tårarna allt mer ville tränga fram. Det gjorde inte bara ont för att han hade kommit allt för nära att vanhedra henne. Mest av allt gjorde det ont för att han inte förtjänade en kyss ifrån henne och det skulle han aldrig göra.

Rustningen han bar gjorde att han inte kunde känna någon fysisk kontakt som rörde vid honom. Ändå uppfattade Cogo hur Prinsessan bakifrån lade sin hand på hans högra axelskydd. Hennes beröring var lätt och hon hade ingen möjlighet att hindra honom ifrån att dra sig undan ytterligare om han så ville men den här gången tänkte hon inte låta honom fly undan som han alltid gjorde. Och hennes lätta handlag var tillräckligt för att få honom att stanna där han var. Hon lutade sig närmare där de båda satt, hennes röst var mjuk och uppriktig.

- ”Jag *vet* vad du känner, Cogo. Det har jag gjort väldigt länge. Och det skrämmer mig inte. Det borde inte skrämma dig heller.”

Cogo stelnade till. Sa hon verkligen det som han trodde att hon sa!?

- ”Be aldrig om ursäkt för dina känslor,” fortsatte Aurora bedjande. - ”Speciellt inte för något som är så äkta och fint som din kärlek. Jag känner mig så hedrad att få ta emot din tillgivelse.”

Förbluffad vände sig Cogo om mot henne igen.

- ”Hur..?” stammade han medan han förbryllat försökte förstå hur allt hängde ihop och varför. - ”När?”

Så han visste verkligen inte. Han hade aldrig ens anat att hon kanske efter deras långa resa tillslut hade förstått hans sanna känslor till henne. Förvirringen i hans blick gav henne alla svar hon behövde. Det gjorde henne ledsen. Aurora kunde inte låta bli att undra om saker och ting hade varit annorlunda om Cogo hade övervägt möjligheten att

hon visste om hans kärlek till henne. Men han hade aldrig vetat, aldrig gjort den gissningen.

- "Jag har nog alltid vetat," svarade hon medan hon fortsatte att stirra in i hans konfysa, tårfyllda ögon. - "Det tog mig ett tag bara att förstå... vad det egentligen var som drev dig så starkt."

Aurora skämdes fortfarande något för det sätt som hon hade fått veta att Cogo älskade henne. Det var riktigt, hon hade alltid känt det på sig redan ifrån början på något oförklarligt sätt. Men det hade krävts att Djorgo hade gjort en uträkning av Cogos till synes oförklarliga och våldsamt överreagerande handlande i hans ursäkt att bara vilja beskydda henne innan hon verkligen hade förstått allvaret och den sanna innebörden. Än idag kunde Aurora minnas Djorgos ord när han hade funnit svaret på sin Kalkylator, ett svar som hade berört även hans disciplinerade hjärta; *"Han drevs av kärlek till Prinsessan. Han älskar faktiskt Prinsessan oerhört."*

Cogos kärlek, anledningen varför han alltid agerade som han gjorde i sin plikt att skydda henne, hade funnits mitt framför hennes ögon hela tiden och hon hade inte förstått. Eller snarare, ofta hade hon inte viljat förstå. Cogo i sig hade aldrig skrämt henne men hans handlingar hade ibland gjort det. Detta hade resulterat i att Aurora då och då hade ifrågasatt sina egna känslor till honom, en tanke som hon själv ogillade att hon hade. Ibland hade hon undrat om han hyste någon omtanke till andra överhuvudtaget, väl uppretad kunde Cogo dra fram som ett massförstörelsevapen och den ende han verkade bry sig om var han själv. Men hon hade bedömt honom och hans handlingar fel, med tiden hade Cogo bevisat det för henne. Flera av hans våldsamma handlingar skulle hon aldrig acceptera men numera visste hon varför de hade skett. Hon kunde inte blunda ifrån det uppenbara längre, det hade bara lämnat henne ensam och olycklig. Och Aurora kände att det hade lämnat Cogo olycklig också.

Hon log svagt mot honom, mot det uppenbara som hela tiden hade funnits framför henne; i hans trotsighet, i hans iver att skydda henne till varje pris, i hans temperament och i hans uppoffringar. För Cogo hade gjort uppoffringar och radikala förändringar, för hennes skull. Och Aurora visste varför han hade det.

- "Du har egentligen inte varit särskilt duktig på att dölja dina känslor."

Hennes leende dog bort.

- "Jag önskar att jag hade vågat vara lika uppriktig som du," erkände hon och sänkte blicken en aning. Cogo skakade på huvudet.

- "Jag har aldrig varit tillräckligt uppriktig," rättade han. - "Jag vågade aldrig säga det till er..."

- "Jag vet," svarade Aurora och höjde blicken mot honom igen. - "Att du gav dig av utan att ens säga farväl ordentligt sist vi sågs var bara den sista av många av mina bekräftelser. Men du gjorde inget fel, Cogo, vårt uppdrag var avslutat och du gjorde bara din plikt. Men det är också därför jag bad dig att komma hit, för att ge oss båda en ny chans. Utan distraktioner. Utan förpliktelser."

Under en lång stund i total tystnad satt Cogo och bara iakttog henne. Han hade hört varje ord hon sa men hade svårt att tro det. Han tvivlade inte en sekund på att hon talade

sanning, han hade bara svårt att tro att sanningen kunde vara så bra. För bra för att vara sann.

- "Menar ni allvar?" frågade han tillslut.

Kunde det verkligen vara möjligt? Det som nu hände mellan dem var ingen spontan tillfällighet? Var det planerat hela tiden? Ville Prinsessan verkligen det här?

- "Jag skulle aldrig ha låtit dig ge dig av ifrån Great King sådär utan vidare," förklarade Aurora och sa högt den eftertanke som hon hade haft oräkneliga gånger sedan den dag då hon senast hade sett Cogo. - "Jag borde ha kallat tillbaka dig, följt efter dig..!"

- "Hade ni verkligen gjort det, Prinsessa?"

- "Ja. Om jag bara hade vågat."

Hon suckade djupt, lika djupt som hon ångrade sin modlöshet.

- "Jag förstår inte varför jag har väntat så länge, vad det var jag var rädd för," mumlade hon. - "Jag förstår det inte... Förlåt mig."

De hade förlorat dyrbar tid som de aldrig kunde få igen. Och det var hennes fel. Allt Cogo hade behövt för att vända om och stanna hos henne var en utsträckt hand ifrån hennes sida, ett fåtal ord som hade brutit ner hans osäkerhet och rädsla. Hon hade aldrig räckt ut den handen eller sagt orden.

Och nu var det för sent.

Att se henne ledsen, oavsett anledning, skar alltid i Cogos hjärta.

- "Snälla ni... Det är inte ni som ska be om ursäkt."

Utan att tänka sig för hade han plötsligt lagt armen om henne och hon välkomnade hans omtanke och lutade huvudet mot hans högra axel. Cogo svalde hårt. Han ville trösta henne men han var otäckt nära den där gränsen igen, han borde inte vara så intim med Prinsessan. Men samtidigt kunde han inte förneka hur underbart det var att bara få hålla om henne. Att få vara behövd för ett litet ögonblick.

- "Ni har alltid varit så snäll mot mig, Prinsessa. Mer än vad jag förtjänar."

Hans tankar verkade plötsligt tala högt då ord som han inte borde avslöja slank ur honom innan han hann stoppa sig själv.

- "Ni är en dröm som för mig alltid kommer att förbli ouppnåelig. Jag är inte värdig er."

Hennes blå ögon vidgades när hon förfärat höjde blicken och stirrade på honom.

Herregud, var det *därför* som han hela tiden höll sig undan!? Varför han alltid hade hållit inne med sina känslor? Han ansåg sig inte värdig..?

- "Säg inte så, Cogo! Det är inte sant!" protesterade Aurora högljutt. - "Du får inte nedvärdera dig så där. Du är en fin människa, du har lämnat ditt förflutna långt bakom dig nu. Du är inte den där argsinte, arrogante ynglingen längre."

Åter igen, som alltid, talade Prinsessan sanning. Men hon glömde bort det viktigaste i ekvationen, själva anledningen till varför det var hans predestinerade skyldighet att emotionellt och framförallt intimt hålla sig borta ifrån henne. Det var ett val som inte han hade tagit, eller Prinsessan heller. Valet hade tagits åt dem av Ödet självt. Cogo visste att man skapade sin egen lycka men ändå hade han upplevt tillräckligt mycket i sitt unga liv för att också vara medveten om att det fanns vissa saker som styrde över oss alla. Hans relation med Prinsessan var det absoluta faktumet på att det fanns saker som man inte bestämde över själv oavsett vad man gjorde. De tillhörde olika världar, inget kunde ändra på det. Och i dessa världar fanns regler. Han kunde välja att bryta dessa regler men då

skulle han upphöra att vara den fina människa som Prinsessan påstod att han äntligen hade blivit. Vilket Cogo skulle välja; att bryta reglerna för att tillfredsställa enbart sina egna behov eller att respektera reglerna och sin egen heder och henne, det var ett självklart val, dock inget enkelt. Men hans dagar då han enbart tänkte på sig själv var för alltid över, han skulle aldrig bli den där egocentriske ynglingen igen. Aurora hade bett honom att aldrig glömma vem han verkligen var, och det hade han inte. Men det var också detta minne som gjorde att han aldrig kunde bli mer än som bäst en vän till henne.

Cogo mötte hennes stirrande blick med en egen fylld av allvar. Nej, han hade inte glömt vem och vad han var. Men hade hon glömt?

- "Men jag är fortfarande inget mer än en cyborg med en taskig bakgrund," påminde han bestämt. - "Och ni är Prinsessan Aurora, Drottning av galaxen och Great King..."

Han fick inte ens avsluta meningen.

- "Herregud, Cogo, tror du verkligen jag någonsin har brytt mig om sådana saker!?"

Hon grep bestämt och tillrättavisande tag i hans rustning men släppte honom lika snabbt igen. Det var ännu värre än vad hon först hade trott. Det var struntsaker som deras härkomst som han lät komma emellan dem, som om det var viktigare än vad de kände inom sig. Hur kunde han prioritera så fel? Hon hade krävt hans lydnad och respekt i det förflutna men han hade gått alldeles för långt. Varför satte han henne på en sådan hög piedestal? Hon hade aldrig någonsin bett honom om att sätta henne där, än mindre bygga den. Aurora kände ilska inom sig men det kändes fel att vända den mot Cogo. Han såg upp till henne för att han älskade henne. Hur skulle hon kunna vara arg på honom för det? Och att skylla på honom skulle bara göra allt värre. Hon hade ju arrangerat denna återförening just för att de kanske skulle kunna börja om på nytt, att få sagt det som de aldrig tidigare hade kunnat eller vågat. Vad som hade hänt tidigare spelade ingen roll längre. Nu var det enda viktiga.

Men hur skulle hon få honom att förstå? Han var ju så obstinat om allting.

- "Det är våra känslor och handlingar som definierar oss, inte titlar eller ursprung," fortsatte hon betydligt lugnare. - "Jag har aldrig sett ner på dig för att du har vuxit upp i slumkvarter och aldrig fått gå i skola. Du kan och vet saker som jag inte har en aning om, kunskaper som är lika ovärderliga som du är. Och du vet att jag förstår varför du gick bärsärk en gång i tiden, det är inget jag håller emot dig idag."

Cogo flämtade.

- "Prinsessa, jag..."

- "Nej, inte Prinsessa!"

Hennes fingrar vidrörde hans mun för att hindra honom från att tala, hennes gest lät honom tydligt veta att hon inte ville höra honom kalla henne det där en gång till.

- "Inte här, inte nu," bad Aurora och skakade på huvudet. Att han tilltalade henne med hennes titel var respektfullt och hedervärt från hans sida och hon var inte otacksam, men det var denna titel, denna piedestal som han placerade henne på, som höll dem ifrån varandra. Hon hade inte kommit hit till detta möte med honom i egenhet som Prinsessan av Månen och Drottning över galaxen. Hon hade kommit enbart som Aurora. Hon bar inte ens sin kristall denna kväll som var hennes kungliga emblem och utifrån där hon utövade sin telepatiska förmåga. Säkerligen måste Cogo ha lagt märke till det. Hon hade lämnat den ombord för att han skulle se bortom hennes titel. Dessutom bar hon inte

kristallen denna kväll för hans skull personligen. Hon ville inte att han skulle frukta hennes krafter, inte ikväll.

Aurora visste att hon redan hade hans respekt. Men hon ville ha något betydligt viktigare och betydelsefullt ifrån honom. Något som han så gärna innerst inne ville ge henne men inte vågade eftersom han hade hela tiden inbillat sig själv att det var fel.

- ”Snälla, se bortom mina titlar, Cogo. Sluta dyrka mig och öppna ditt hjärta i stället.”

Hon rörde vid hans läppar! Allt hennes fingrar önskade var att han skulle vara tyst och lyssna men hennes beröring betydde betydligt mer än så. Och den fick honom att darra i hela kroppen. Det var den mest underbara beröring.

Men det fick inte honom att bortse ifrån vad Prinsessan sa till honom. Hon ville inte bli tillkallad Prinsessa längre, inte ikväll i alla fall. Cogo hade aldrig trott att han skulle be honom om en sådan sak. Och han kunde inte förneka att han började bli tveksam till sin sedvanliga envishet att ära henne via hennes födelsetitel. Mycket av det hon sa lät vettigt. Hade han i sin gamla vana att tilltala henne Prinsessa också gömt sina egna känslor bakom titeln? Han skulle aldrig sluta dyrka henne, det kunde han inte efter allt som hon hade gjort för honom. Men varför skulle han inte kunna öppna sitt hjärta? Hon visste ju redan att han var kär i henne, hans hemlighet var avslöjad. Men Cogo var ändå osäker. Det var inte bara hennes titel som gjorde henne så mycket bättre än honom. Även om de båda hade vuxit upp i samma usla kvarter så var Aurora för fin för honom i alla fall. Det var hennes godhet, hennes själ, som han inte var värd. Hon kunde äntra hans värld men hon skulle aldrig tillhöra den. Lika lite som att han någonsin skulle kunna tillhöra hennes.

Han var fortfarande förstummad när hon tillslut tog tillbaka fingrarna ifrån hans mun, osäker på vad han skulle säga. Men Cogo hade inte hunnit yttra någonting i alla fall, Aurora hade fortfarande en hel del till att säga honom.

- ”Du är en hjälte värd all beundran! Hela galaxen hade gått förlorad om inte du hade följt med mig. Hur många kan skryta med det?”

Hon flirtade medvetet med hans personlighet, med den egenhet hos honom som älskade äventyr och utmaningar. Hon kände honom så väl. Men Cogo lät sig inte smickras så lätt den här gången.

- ”Jag räddade inte galaxen ensam,” påminde han henne.

- ”Nej. Men vi hade aldrig klarat oss utan dig. Och jag hade inte levt idag.”

Auroras blick mjuknade, likaså gjorde Cogos. Hon behövde inte påminna honom om vad han hade gjort för henne, men det värmdes hans hjärta när hon gjorde det.

- ”Hur kan du säga att du inte är värdig?” frågade hon på nytt.

- ”Jag...”

Han visste inte vad han skulle svara. Så länge hade Cogo följt denna övertygelse. Hon var Prinsessan och han var hennes tjänare som skulle skydda henne med sitt liv. Hela tiden hade han intalat sig själv att det var också allt han var värdig att göra för henne, den enda uppgift som han passade för. Men allt som Aurora hade sagt honom ikväll fick honom nu att se på saken från ett annat perspektiv.

Att han skulle få eskortera Prinsessan säkert till Great King hade varit vad som krävdes av honom för att han skulle bli frisläppt ifrån sin cell på Månen, det var hans del av avtalet, men den tveklösa dedikation han sedan dess hade visat prov på om och om igen

hade ingen tvingat honom till. Cogo hade alltid varit beredd att ge sitt liv villkorslöst för hennes skull, för galaxens skull och för att han älskade henne. Det var den ultimata uppoffringen, ett av de allra högsta pris någon kunde begära av en fri människa. Gjorde inte det honom värdig?

Cogo hade aldrig tidigare sett på saken på det här sättet. För honom var det en självklarhet att tjäna Prinsessan som hennes livvakt, det var lika självklart som att andas. Men han var inte längre hennes livvakt, hans plikt att skydda henne var över. Ändå var han nu här för att hon hade kallat honom hit. Men hon bad inte om att han skulle vara hennes livvakt, hon bad om att få återse sin vän. Och hon bad om att han skulle se på henne på samma sätt, som en vän.

Termen vän var inte det ord som Cogo hade först i åtanke när han tänkte på henne. Men hursomhelst, Aurora var onekligen den bästa vän han någonsin hade haft. Ja, ännu mer än Haka och Djorgo t.o.m. Hon förstod honom som ingen annan. Hon stöttade och tillrättavisade honom när det krävdes. Hon lät honom inte falla tillbaka i den mörka avgrund som han en gång hade kravlat sig ur. Hon förlät honom när han var säker på att hon aldrig skulle göra det.

Att tilltala henne som Prinsessan var rutin, en vana som inte bara visade hans ära till henne utan också hur mycket hon betydde för honom. Det kändes konstigt att ignorera hennes titel, hennes kungliga position, och att istället tilltala henne på ett mycket mer personligt, vänskapligt sätt. Men hans vän var hon oavsett. Och oavsett hennes titel, Cogo hade alltid vågat ifrågasätta hennes beslut vid behov och säga henne sin mening. Förutom vad han kände för henne personligen. Det var inte hans plats, som tjänare, att uttrycka och än mindre följa sina känslor gentemot den han tjänade. Men uppdraget var över, han tjänade inte längre någon. Och Aurora hade inte kommit hit i egenhet som Prinsessa. Hans övertygelse gällde inte längre. Den var gammal och förlegad. Hans kärlek till Aurora däremot, till hans vän, skulle aldrig bli obsolet.

Hennes hand vidrörde honom igen, den här gången stjärnemblemet uppe på bröstkorgen på hans rustning. Precis som i det kära minne han några minuter tidigare hade tänkt tillbaka på. Aurora, till skillnad ifrån hennes tre modiga livvakter, hade aldrig själv burit detta emblem men hon delade dess innebörd med dem likaså. Hon hoppades bara att Cogo skulle komma ihåg det.

Hennes tumme gled långsamt över den gyllene stjärnan och även om Cogo inte kunde känna hennes beröring så fick det honom att rysa likväl. Som *om* han faktiskt kände hennes beröring.

- "Vad vi gjorde, gjorde vi tillsammans," påminde Aurora och tittade på honom med stor tacksamhet och omtanke. - "Du, Haka och Djorgo kommer för alltid ha en mycket kär plats i mitt hjärta. Vi är alla lika mycket värda. För vi alla har vår unika plats i Universum. Ta bort en av oss och vi är inte kompletta."

Hon pausade, verkade betänksam, som om hon valde sina kommande ord väl. Och det var precis det som Aurora gjorde.

- "Och vad du och jag beträffar, Cogo, så är vi en man och en kvinna. Det är det enda som spelar någon roll. Det är den enda skillnaden mellan oss."

Den enda skillnaden.

Allt som krävdes för att hans murar av osäkerhet skulle rämna var dessa tre ord ifrån henne. Så enkelt rev hennes godhet och vishet ner det som han under så lång tid hade byggt upp. Ett bygge som Cogo aldrig hade tyckt om i alla fall.

Hans mörkblå ögon tittade på henne med en intensiv ömhet. Och Aurora tycktes se någonting annat där nu också; självsäkerhet. En egenskap som Cogo vanligtvis inte saknade men det hade varit över ett år sedan hon sist hade sett den.

Hon var så vacker. Hans hjärta bultade hårt och hans själ darrade. Ändå tvekade Cogo inte längre. Han hade inte längre någon anledning att tveka. Och Professor Dodge hade faktiskt rätt; vad hade han att förlora?

- "Aurora..."

- "Ja?"

Hon flämtade till. Han sa hennes namn, inte hennes titel. Han hade lyssnat till henne. Han hade förstätt hennes bedjan. Att höra honom säga hennes namn var som en smekning för hennes sinnen.

Cogo lutade sig närmare henne. Aurora mötte honom på halva vägen. Avståndet mellan dem minskade allt mer, och inte bara fysiskt. Han var närmare henne än vad han någonsin hade varit förut, han kände inte bara hennes andetag och doften av hennes hår, han kände den allra första kontakten från hennes läppar mot hans egna. Det var inget mer än en fjäderlätt beröring men tillräckligt stark för att övertyga honom en gång för alla att hans kärlek till Prinsessan Aurora var inget brott. Inte när hon önskade det här lika mycket som han gjorde. Hans övertygelse hade ändrats. Och han skulle aldrig förlåta sig själv om han förspillede denna enda chans. Om han inte lydde Auroras längtan. Och vad hon längtade efter var honom.

I samma ögonblick kysste Cogo henne.

Deras läppar pressades mjukt mot varandra, ömt och oskyldig, likt en kärleksfull omfamning. Aurora utstötte ett svagt ljud av välbehag vilket bara uppmuntrade Cogo att stanna kvar vid hennes mjuka läppar lite till. Tid och rum verkade stå stilla, allt var tyst runtomkring förutom deras allt djupare andetag. När kyssen slutligen upphörde verkade Universum runt omkring något ljusare. De båda kände skillnaden.

Med djupa andetag möttes deras ögon på nytt. Cogo insöp varje nytt andetag med stor tillfredställelse, det kändes som om han kunde andas ordentligt för första gången i sitt liv. Men inget andetag i Universum var lika tillfredställande som hennes läppar. Han var inte rädd längre. Inte längre rädd att äntligen säga till Aurora vad han så länge hade undanhållit ifrån henne.

- "Jag älskar dig!"

Hans ord förde tårar till hennes ögon. Hon hade alltid vetat. Men det var något helt annat att höra honom säga det till henne.

- "Jag vet, Cogo."

Aurora log mot honom och den första glädjetåren gnistrade till medan den föll nedför hennes kind. Hon lät den falla utan att känna genans eller behovet att dölja hur lycklig hon var. Trots allt, det var Cogo som en gång hade sagt att om man inte kan gråta är det inte värt att leva. Det var denna sorts man han innerst inne var, öppen hjärtig och emotionell. Denne man, om någon, var värd hennes kärlek.

- ”Jag älskar dig också.”

Hennes ord hade knappt ljudit högre än en viskning. Ändå träffade de honom lika oväntat som en örfil, träffade hans hjärta med enorm kraft. Han stirrade på henne med halvöppen mun, oförmögen att svara. Han kände sig som ett fån. För hennes ords betydelse hade alltid funnits där framför ögonen på honom i allt som hon hade sagt och gjort. Plötsligt var allting så uppenbart; hennes förståelse, hennes vägledning, hennes villighet att förlåta. Nu förstod Cogo, äntligen, varför hon ständigt hade gett honom dessa saker, trots alla hans misstag.

Men om han var ett fån, en ignorant idiot som hade varit blind för det uppenbara så länge, så var han det med glädje. Det spelade ingen roll längre. För hon älskade honom. Aurora älskade honom!

Någonting fuktigt värmdes hans kinder, det gav en salt smak när det nådde hans mun. Cogo hade inte lagt märke till förrän nu att han grät av lycka. Euforin han hade känt tidigare var tillbaks, men mycket starkare. Trots vad han tidigare så starkt hade trott så var han fortfarande behövd. Han var värdig trots allt. Aurora älskade honom. Hon älskade honom.

Försiktigt men målmedvetet lade han båda händer på hennes kinder. Sedan kysste han henne igen, precis som tidigare men med större glädje. Den här gången var det Cogo som utstötte dova ljud av välbehag, allt medan hans tårar fortsatte att strömma nedför hans ansikte. Sanningen var för bra för att vara sann men den var verklig likaså. Aurora lät honom hållas. Hon kysste honom tillbaka med samma varliga tillgivenhet medan hon allt mer lade armarna om honom. Hon delade hans lycka och hennes kyssar blev allt djärvare för varje passerande ögonblick.

- ”Säg att jag inte drömmer,” bad Cogo när de slutligen bröt kyssen. Han hade drömt och fantiserat så mycket om precis det här, han ville inte vakna upp en gång till bara för att upptäcka att det inte var på riktigt.

- ”Du drömmer inte, älskade Cogo,” försäkrade Aurora med ett leende. - ”Jag skulle aldrig ljuga för dig.”

Hon drog honom till sig och kysste honom igen. Hennes djärvhet förvånade Cogo men han välkomnade den likafullt. Även när hon tryckte sig allt närmare honom tills han slutligen började tappa ballansen. Men inte ens när han sjönk ner på rygg släppte hennes läppar taget om hans. Faktum var att deras kyss djupnade.

Oskyldigt men längtansfullt fortsatte de sakta och trevandes att utforska varandra allt mer som deras kyssar blev djärvare. Detta var inte första gången Cogo kysste en flicka, han hade haft ett par flickvänner till och från, dock aldrig i någon djupare relation, i sina ungdomsår, innan han hade blivit en cyborg. Intim kontakt var en av uppoffringarna för den styrka han hade förärats. Ändå var dock inte all intimitet helt förlorad för alltid. Han kände nu ett begär som han inte kunde minnas när han sist hade haft, om någonsin. Han hade varit lite kär ett par gånger som tonåring men han hade bara varit förälskad på största allvar en gång i sitt liv, i sitt livs kärlek. Och det var den unga kvinnan som i denna stund kysste honom på det mest underbara sätt Cogo någonsin hade upplevt tidigare.

Han flämtade till och hans händer darrade något när Aurora lade sig helt och hållet över honom, med ett ben på vardera sida om honom. Cogo hade alltid sett Prinsessan som mycket oskuldsfull och romantisk, det var en del av hennes dygd. Hon var fortfarande så ung. Men, å andra sidan, det var han själv också. Hennes plötsliga djärvhet fortsatte att förvåna honom, dock, han hade aldrig upplevt något liknande från henne på något sätt tidigare. Men den var trevande och oerfaren och avslöjade därmed hennes kyskhet. Aurora var fortfarande samma romantiska, oskyldiga flicka som hon alltid hade varit. Hon höll bara i denna stund på med att ta sina första trevande steg in i en ny värld. Och hon ville fortfarande ha Cogo som sin följeslagare. Faktum var att hon ville inte ha någon annan med sig.

Han var tacksam att Aurora, som så alltid, var den som tog befälet även denna gång. Cogo hade nog aldrig varit så villig att låta henne bestämma som den här gången. Hennes dova stönanden i njutning allteftersom hon mer och mer lät hans tunga passera in mellan hennes läppar var som musik för hans sinnen. Han var däremot osäker själv hur långt och hur snabbt han skulle låta detta gå. Han var mannen och dessutom den av de båda med mest erfarenhet även om den var närmast obefintlig. Likväl såg han det som sin skyldighet att ta huvudansvaret. Åter igen var Cogo tillbaka i positionen att ta hand om henne. Dessutom, hennes kropp var så ömtålig i kontrast till hans extremt tåliga och superstarka, han borde inte vara orolig att oavsiktligt skada henne men tanken fanns där i alla fall. Han kunde med lätthet krossa vart enda ben i hennes kropp enbart genom att hålla henne för hårt. Cogo höll därför sina händer respektfullt vid eller i närheten av hennes axlar, allt för nervös att omfamna henne helt och fullt. Dessutom, han ville lika lite råka vidröra henne någonstans av misstag där hon kanske ansåg att han inte skulle. Han längtade efter att få röra vid henne men var det vad hon ville? Var det vad han borde? Hans övertygelse var kanske omvandlad nu men gamla vanor ger sig långsamt. De var båda på utforskat område nu, ingen mer erfaren än den andre. Det sista han önskade nu var att göra något fel. Men likafullt njöt han lika mycket som hon gjorde av närheten och dessa underbara kyssar. Hon smakade ljuvligt!

Efter en lång stund bröt hon slutligen kyssen, långsamt och längtande efter mer.

- "Jag är verkligen jätteglad att se dig igen," sa hon och upprepade vad hon hade sagt till honom tidigare under dagen. Först nu förstod Cogo vad hon hade menat med det första gången. Han hade aldrig då, när han hade anlänt, anat att saker och ting skulle utvecklas till det här.

Hon kysste ömt hans kinder, kysste bort spåren av de glädjetårar som hade fallit där. Aurora hade inte vågat ha några förväntningar på hur det skulle vara att bli kysst av honom men även om hon hade haft dem så var de nu överträffade. Cogo hade gjort sig känd för att vara hård, stark och genom egen utsago oövervinnelig, åtminstone i strid. Ingen av denna hårdhet fanns i sättet han vidrörde henne. Men det hade det aldrig gjort. Han hade alltid behandlat henne väl och respekterat henne. Och hans styrka låg nu i hans ömhet mot henne. Åter igen, hans handlingar talade för honom, för hans hjärta. Och hans hjärta och själ älskade henne. Hans kyssar, hans beröring, var hans ord nu. Och Aurora var inte besviken. Hon hade aldrig kysst någon så passionerat förut. Hon kanske förvånade honom genom att verka så djärv i hur hon hade föst ner honom på rygg och lagt sig ovanpå men faktum var att hon hade varit otroligt nervös hela tiden, och

var det fortfarande. Aurora var inte alls van vid sådant här. Hon hade varit rädd att gå för fort fram. Men hon hade så ont om tid, de båda hade så ont om tid. Hade hon fått bestämma skulle hon ha gått fram lite långsammare. Men nu när det var i rörelse ångrade hon ingenting. Cogo var en sådan gentleman och lät detta ske på hennes villkor. Och tillsammans, med varenda passerande ögonblick av åtrå, varenda gång som de utstötte mjuka stön av njutning när deras tungor möttes, blev denna första gång för henne bara allt bättre och bättre.

Aurora visste inte hur långt det här skulle gå, hon hade inte vågat planera så långt. Dessutom, med tanke på Cogos rustning som täckte det mesta av hans kropp, vad de höll på med kunde inte gå hur långt som helst i alla fall. Det gjorde henne ledsen, för de bådas skull. Speciellt nu när hon för första gången i sitt liv kände lust, skapad av en annan man. Mannen hon älskade.

Hennes långa hår hängde ner över hans ansikte men han förde obekymrat försiktigt undan det så han kunde se henne bättre. Hon hade nästan hela sin vikt tyngd mot honom men han kände den knappt. Även om hon så hade vägt ett ton hade Cogo inte brytt sig. Hon var det vackraste han någonsin hade sett.

- ”Jag vill inte vara någon annanstans,” svarade han uppriktigt. - ”Det har jag aldrig velat.”

Hans kärlek och tillgivenhet borde inte längre förvåna henne, men hans ord verkade ändå lämna en sådan reaktion efter sig. Hennes blå ögon tårfylldes på nytt. Och för bara ett kort, kort ögonblick kunde Cogo ha svurit på att han urskilde en svag dos av panik hos henne. Nej, han måste ha inbillat sig.

- ”Håll om mig,” bad hon. - ”Håll om mig, Cogo.”

Han lydde. Inte längre osäker om han borde lägga armarna om henne eller inte omfamnade Cogo henne och höll henne så nära och hårt han vågade utan att riskera att skada henne. Hon vilade säkert mot hans starka kropp, inte ett dugg orolig för all den styrka som han bar på. Hon kände sig fullkomligt trygg. Det dröjde inte länge förrän deras läppar fann varandra på nytt. Och den här gången vågade Cogo låta sina händer sakta vandra fritt över hennes rygg och genom hennes hår. Han hade inget att oroa sig för. Aurora älskade honom och hon sökte efter hans närhet, efter hans beröring.

Vad som hade startat oskyldigt blev allt mer passionerat. Ändock, kyssar och försiktiga smekningar var allt som skedde. Det var ändå mer än tillräckligt för att bringa dem båda lycka.

Minut efter minut passerade och Cogo och Aurora fortsatte att kyssas där de låg i varandras armar uppe på Queen Cosmos skrov. De sista solstrålarna gav tillslut vika och kvällsmörkret tog över. Men det fanns inget skrämmande i detta mörker. Allt var bara underbart ljus och vackert, så som alla förälskade ser världen omkring sig. Stjärnfallet långt ovanför pågick fortfarande men ingen av de två älskande gav de små brinnande fragmenten någon tanke. Därför insåg de aldrig att alla de lysande strecken ovanför var inte skapta av stenar som brann upp i atmosfären. Några av dessa lysande streck vände plötsligt helt om och gav sig ut mot yttre rymden igen och försvann i en väldig fart.

Intensiteten i deras kyssar hade avtagit men passionen levde kvar. Aurora vilade mot Cogos vänstra axel medan han fortfarande höll om henne. Lyckan strålade i hennes blå ögon, ögon som också blev allt mer dåsiga. Hon var trött och det började bli sent. Cogo var ganska utschasad själv efter den långa resan och dessutom efter all den överväldigande energi av kärlek han hade öst över henne denna kväll. Ändå låg han kvar och väntade. Han kysste henne ibland och däremellan kysste hon honom, dock blev det knappt mer än lätta beröringar från deras läppar nu. När Aurora tillsist slöt ögonen smekte han ytterst försiktigt henne blonda hår som ett sista ömhetsbevis. Han väntade ytterligare lite till för att vara säker. Hon hade somnat. Hon kände sig trygg och älskad. Med största varsamhet för att inte riskera att väcka henne tog Cogo tag om henne och lyfte upp henne i sin famn. Han reste sig upp och bar ombord henne. Han gick med så lätta steg han förmådde, hon sov inte djupt och kunde lätt vakna igen. Han bar henne till hennes rum och placerade henne på himmelsängen. Ett ögonblick var han rädd att hon skulle vakna när han lade ner henne mot kudden men hon verkade falla in i djupare sömn igen. Det gav honom chansen att ta av henne hennes stövlar, resten fick vara kvar som det var.

När han var färdig lade han täcket över henne och stoppade om. Han stannade dock kvar en stund, sittandes på sängkanten. Hela huvudet snurrade men han kände sig inte yr, det var alla känslor som tumlade omkring inom honom. Det var svårt att smälta det som hänt. Han hade äntligen avslöjat sin kärlek till henne. Och hon älskade honom i gengäld. Hon älskade honom...

Och det var ingen dröm. Och i morgon var en ny dag!

Slutligen bestämde sig Cogo att det var dags att låta Prinsessan få sova ifred. Han lutade sig försiktigt fram och placerade en lätt kyss på hennes panna.

- "God natt, Aurora. Och tack," viskade han. - "Jag älskar dig."

Han var en sådan god man. Aldrig hade han bevisat det för henne så tydligt som han hade denna kväll. Det var också därför som det gjorde ännu ondare inombords.

Cogo såg aldrig när han lämnade hennes rum att hon tittade efter honom. Han trodde att hon hade somnat men skenet bedrog, ett av många. Tårar föll ifrån hennes ögon när hon såg honom gå. Och alla var inte glädjetårar.

Hon kände paniken växa. Mindre än 24 timmar från och med nu måste hon lämna denna värld. Och hon måste lämna honom. Vad de båda delade kunde hon inte ta med sig. Ett nytt liv väntade på henne, ett liv där Cogo inte får plats. Och om de möts igen kan de aldrig göra det på samma sätt som denna dag.

Det var så orättvist! Äntligen släppte de båda sina känslor fria, de hade båda väntat så länge. Men denna frihet hade allt för lite tid att blomstra. Aurora visste att hon hade bara sig själv att skylla. Det var för sent att göra någonting åt det. Dessutom, galaxen måste komma först oavsett vilket. Inget var viktigare.

Inte ens hennes och Cogos kärlek.

Cogo tog det hela med otrolig förvånansvärd ro, dock, var hon tvungen att erkänna. Det gjorde henne mycket stolt över honom. Om han kände samma desperation mot tiden som hon gjorde så dolde han det mycket bättre än hon. Han visade ett enormt prov på mognad och ansvar. Hon hade räknat med det motsatta i detta fall, att han aldrig skulle acceptera att släppa henne. Det var nästan som om Cogo var totalt ovetande om vad som skulle hända men Aurora visste att så inte var fallet. Doktor Kitty hade informerat henne att hon hade talat med honom, ganska mycket och omfattande. Hon måste ha fått det mesta av det negativa i hans reaktion. Stackars Kitty, Cogos temperament var inte lätthanterligt. Men om någon kunde hantera honom och prata förstånd med honom så var det hon. Vad som var väsentligt var hur Cogo skulle hantera detta från och med nu. Aurora hoppades verkligen att han inte trodde att det som hade skett ikväll mellan dem var en bluff, hon menade allt hon hade sagt och gjort. Hon älskade honom verkligen. Han kämpade säkert i det tysta för att verka stark, precis som hon själv gjorde. Och hon var så tacksam för denna sista möjlighet att få uppleva hur det kunde ha varit och blivit mellan dem om saker och ting hade varit annorlunda.

Hon lade sig på rygg och slöt ögonen. Förtvivlat försökte hon fokusera på morgondagen på ett positivt sätt. De hade bara 24 timmar kvar men fram till dess fick galaxen och hennes plikter vänta. Detta sista dygn tänkte hon tillägna helt och hållet till Cogo. Hon tänkte överösa honom med sin kärlek. Han förtjänade det. Aurora hoppades att detta sista dygn skulle ge dem båda kraft nog att dölja sin kärlek för omvärlden och för varann för resten av deras liv. För inget mindre krävdes av dem.

Det var kanske dumt och t.o.m. grymt att släppa deras kärlek fri precis innan de var tvungna att begrava den för alltid, det gjorde det stundande avskedet än svårare. Men det var ännu grymmare att aldrig låta denna fågel få prova sina vingar för att bara för en enda gång i livet få veta hur det känns att flyga, innan den tvingades för alltid in i buren igen. Att veta att man kan flyga men aldrig tar den enda chansen, att älska utan att göra det fullt ut, var ett ännu grymmare öde.

Till skillnad ifrån vad Cogo trodde så grät Aurora sig till sömns denna natt. Hon borde vara överlycklig i sin förälskelse men var i stället totalt bedrövad. Det var *så* orättvist! Om Ödet ville testa henne och krävde hennes uppoffring, så fick det så ske. Men varför var det tvunget att drabba Cogo också!?

Det var inte Cogo som var ovärdig henne.
Nej, det var hon som inte var värdig honom!